

**P
E
R
P
E
T
U
U
M**

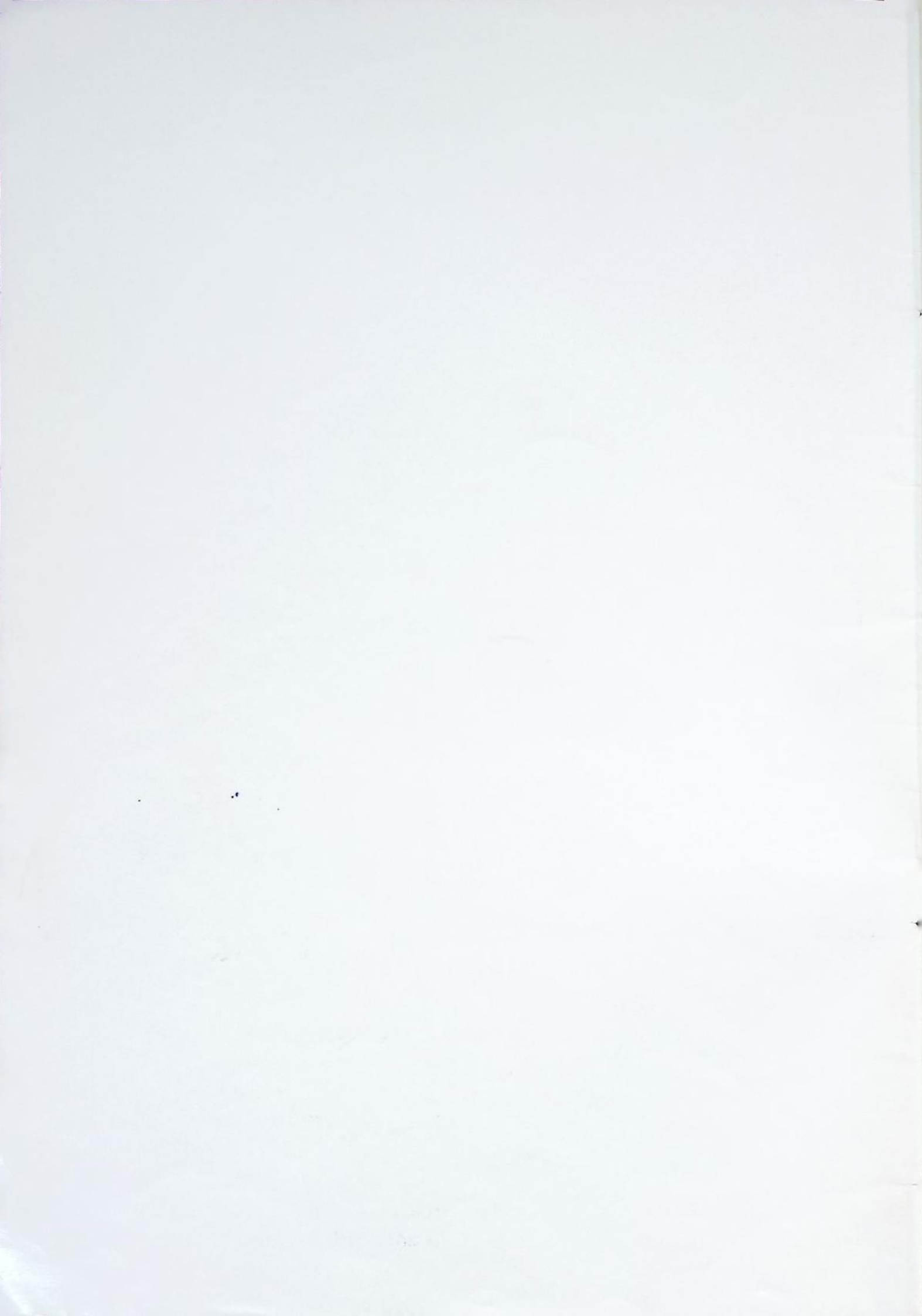
**I
M
M
O
B
I
L
E**

*„Să
urmărești
cu perseverență
prin toate decepțiile
unei vieți un vis captivant
- nu acela de a rămâne mereu tânăr,
ci acela de a deveni mereu, din nou tânăr.”*

(Le Corbusier)

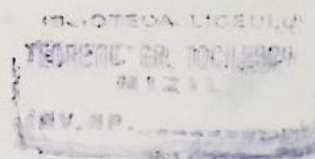
40.1.1

Prima Pagină

80

Perpetuum Immobile

Revista elevilor din Liceul Teoretic "Grigore Tocilescu"

Fondată în 1935 / Serie nouă / Nr.4 / 1999

Mizil

Fiți cu ochii pe ea!!!

Sumar

- Mesajul colectivului de redacție
- Mizilul – încotro? (interviu cu primarul orașului)
- Dragă Mizil
- Cadran literar
 - Hărțuirea lexicală
 - Noutăți editoriale
- Mozaic artistic
 - Poesis
 - Eseuri
 - Desene, caricaturi
- Tendințe
- Există un conflict între generații?
- Un American la Mizil?
- Întâlnire cu ... Cristian Tudor Popescu
- Antoine de Saint Exupéry la Mizil
- Istorii rock
- Ex catedra
 - "En attendant Godot" ou le retour du tragique
 - Pasiunea absurdului
- Tentativă de umor
- Modă
 - Cufărul cu amintiri al secolului XX
 - Cu poalele-n cap
- Stele verzi pe ...
- Après vous, doamnă!
- Curiozități
- Viața spirituală – "Cetatea sfântă"
- Sensul creației
- Pulsul străzii
- Pagina științifică
 - Cu ochii-n soare
 - De la DACIA la RENAULT
 - Speranțe ale științei omului despre om
 - Ce este fenomenul "El Nino"?
 - Forțele elastice. Legea lui Hooke
- Știați că ...
- Razboi în Iugoslavia
- Tărâmul misterelor
- În vizită la Clubul Elevilor
- Oferta de școlarizare a liceului

**P
e
r
p
e
t
u
m**

**I
m
m
o
b
i
l
e**

Mesajul colegiului de redacție

Acest număr al revistei este și unul aniversar, deoarece sărbătorim 80 de ani de existență a liceului .

Prin conținut, cât și prin grafica și noul titlu , această publicație se îndreaptă acum spre un nonconformism al ideilor pe care sperăm că-l veți aprecia . Dacă va fi așa ni se datorează în totalitate, iar dacă nu , e numai vina voastră.

« Noi cei din linia I »

Colegiul de redacție:

Redactor sef: Pavel Cosmin XII A

Redactori: Ciubuc Steluța XII C,
Manolache Emanuel XII D
Tănăsescu Cătălina XI D
Verzea Cristina XI C
Dima Oana XI B
Borcea Anca XI A
Frâncu Anca X A
Iliescu Cătălina X B
Costache Raluca X C
Voica Laura X D
Cojocaru Alexandra IX C
Zamfir Oana IX B
Costache Anca IX A

Editori: Cârstoiu Răzvan X A
Tufan Cristian X A
Dan Emil X A
Vlad Alexandru IX B
Vlaicu George X A

Colaborator: Prof. Bădicioiu Laurențiu

Coordonator: Prof. Pavel Elena

Coperta I: "Naissance d'une divinité"

Coperta II: "Tête raphaëlesque éclatant"

- Salvador Dali – pictor suprarrealist spaniol

"In orașul nostru există o îndepărtare de actul de cultură"

Interviu cu domnul Emil Proșcanu, primarul orașului

Rep: Ce părere aveți despre inițiativa sărbătoririi a 80 de ani de la înființarea liceului "Grigore Tocilescu" Mizil ?

E.P.: Cred că acesta inițiativă este un lucru laudabil. Pentru că există posibilitatea ca cei care au trecut prin acest lăcaș de învățământ să revină și odată cu acest lucru se pot produce anumite trimiteri în copilărie în adolescență adică în lumea aceea unde probabil s-au creat o serie întreagă de amintiri care marchează viața unui om pe tot parcursul ei. După părerea mea profesorii sunt artizanii personalității unui elev și nu în ultimul rând cei care sunt autorii bagajului de cunoștințe cu care adolescenții pornesc în viață, în drumul spre o profesiune. Din acest punct de vedere astfel de întâlniri pot constitui un privilegiu pentru lumea profesorală de a-și putea vedea concret roadele străduinței lor, pentru că în astfel de ocazii au posibilitatea să întâlnească medici, profesori, ingineri care s-au desăvârșit și datorită lor.

R: Ce face primarul Emil Proșcanu într-o zi obișnuită de lucru ?

E.P. : Din păcate zilele obișnuite de lucru în această instituție au căpătat o altă nuanță .De mult normalul și obișnuința au căpătat aici alte conotații. Orașul în care trăim se confruntă cu probleme grele. Se pare că deținem un record în ceea ce privește rata șomajului în țară și dacă lucrurile vor continua ca și până acum într-o consecvență degradare ,există pericolul ca acest oraș să nu mai existe. O zi obișnuită de lucru aici: oameni cu diferite probleme, primarul trebuie să constate ce trebuie făcut, și să acționeze pentru ca orașul să arate astfel. Așa își dorește probabil să facă fiecare primar. Inșă între dorință și puțină există o distanță din ce în ce mai mare și totul se rezumă din păcate la bani.

R: Care considerați că ar fi reușitele și eșecurile mandatului dumneavoastră și care ar putea fi cauzele eșecurilor?

E.P.: Am trecut prin doua campanii electorale si n-am promis decât că am să încerc să fac ceea ce depinde de mine într-un mod corect față de cei pe care îi reprezint. Încă din 1992 am încercat să cunosc mai bine problemele cu care se confruntă această localitate. Am încercat să rezolv problemele . Atunci, în '92 cea mai

spinoasă era problema apei potabile(programul era foarte redus din cauza existenței unui singur fir de apă). Am reușit să rezolv problema prin aducțiunea unui nou fir de apă care face ca acum să existe un debit de 100l/s. Un alt vis al tuturor locuitorilor ca acest oraș să beneficieze și el de o rețea de aducțiune gaze naturale. În ciuda birocrăției și a lipsei de voință și de loialitate a celor cu care intri în contact ,am reușit să avem aprobările necesare pentru a înființa o distribuție de gaze naturale, dar din păcate acum ne lovim de problema financiară. Am încercat să modernizez străzile din Mizil (există o stradă "1 Mai" care pe timp ploios nu era accesibilă ,iar acum este singura noastră stradă pe care o putem numi așa) ,s-au mai asfaltat câțiva Km de trotuar ,plombele si reparațiile din fiecare an la fel în țigănie au fost modernizate niște străzi (pentru că și ei sunt țiganii noștri); o centrală termică modernă în cartierul UM, Școala nr. 2 beneficiază acum de o centrala modernă pe gaze naturale.

R: În momentul în care Mizilul va fi declarat "oraș defavorizat credeți că ar exista investitori care să vină să preia întreprinderile falimentare?

E.P. Zonele defavorizate beneficiază de niște facilități. Cei care vor veni să investească aici vor fi scutiți de taxe, impozite pe profit și chiar și pe taxe vamale. Eu mizez pe o fluentă de astfel de investitori care ar putea ridica potențialul economic al orașului și ar putea rezolva si problema șomajului. Avem semnale din Brăila ,Constanța, Brașov, de la oameni de afaceri chiar și din Grecia. A venit săptămâna trecută o echipa de investitori care vor să deschidă o fabrica de tricotaje, și tot din Grecia mai avem semnale pentru o fabrică de țigări. Toate acestea sunt legate de includerea noastră în "zona defavorizată". Mizilul îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru includerea în această categorie.

R: Caracterizați viața culturală a orașului.

E.P. :Viața culturală a Mizilului nu se deosebește prea mult de viața culturală a României. Aproape toate ramurile din economie ,industrie și spiritualitatea însăși sunt în suferință. În ceea ce mă privește eu am făcut fel de fel de eforturi ca să existe viața culturală în Mizil. Am adus și niște spectacole. La nivelul școlilor noastre am inițiat niște teste prin care am încercat să aflu doleanțele elevilor în ceea ce privește viața culturală și ce anume cercuri ați dori să ființeze în oraș, dar nici până în prezent profesorii voștri nu m-au ajutat, n-am primit nici o concluzie (domnul primar se înșeală – Liceul Teoretic a trimis la scurt timp de la primire , situația privind preferințele elevilor referitoare la

cercurile tematice). Suferința asta prin care trece cultura romanească, în afara părților ce nu pot fi explicate are și părți explicabile.

Am adus aspect acolo care nu s-au putut ține din cauza lipsei de spectatori și asta când am trimis echipe la școli, întreprinderi care au anunțat aceste spectacole. Există o îndepărtare de actul de cultură. Înainte se citea mai mult, exista o dorință de a vedea un spectacol bun, de a asculta o muzică bună, acum totul se rezumă numai la surogat.

R: Avem informația că una dintre clauzele contractului cu "Clubul Albert" prevedea că acesta să ofere două filme pe săptămână. A trecut ceva timp și acest lucru nu s-a întâmplat.

E.P.: E adevărat; în momentul încheierii contractului primăria a condiționat cu aceste de film și cu o anumită decență a activității de acolo. Am fost de acord cu acest lucru pentru că cinematograful era pe cale de dispariție. Erau proiecții de film foarte bune cu 4-5 persoane în sală deci nici pe sfert nu se plătea curentul, nu mai vorbesc de salarii, de întreținerea sălii. Chiar m-am întrebat dacă acolo se dau proiecții de filme. Din păcate sau din fericire, nu știu, n-am intrat nici acum în sala aceea. Dacă această situație se confirmă vom merge până acolo încât vom ridica autorizația de funcționare. Dar aş vrea să știu și eu dacă exista oare dorința de a viziona un film.

R: Eu cred că da, având în vedere noul aspect al sălii și atmosfera mult mai intimă.

E.P.: Da, într-adevăr.

R: În încheiere, dacă aveți un mesaj de transmis cititorilor revistei?

E.P.: În primul rând vreau să vă felicit pentru ceea încercați să faceți prin această revistă, pentru că și acesta reprezintă în fond tot un act de cultură și dacă ați putea să-i dați un caracter de permanentă. Vă urez succes și vouă și celor ce vă sunt aproape.

R: Vă mulțumim și vă așteptăm alături de noi pe 8 mai.

E.P.: Voi fi acolo cu siguranță.

Interviu realizat de Cosmin și Manu

Dragă Mizil,

Să știi că mi-e dor de tine, de aerul tău provincial, de zâmbetul tău trist. Să nu fii supărat pe mine că nu ți-am mai scris, dar am cunoscut o fată frumoasă și te-am uitat.

Știi ce-i culmea?! Atunci când te uit, mi se face dor de tine, iar, când îmi amintesc de tine, vreau să te uit.

Acum trăiesc într-o metropolă. Și aici a venit primăvara. Dar asta nu-mi schimbă viața cu nimic. Când aștepti metroul zilnic de ceva ori, primăvara este o anexă neinteresantă. De-aia mă gândesc iar la tine, la raiul alb al migdalilor înfloriți pe dealurile tale, la cerul și la stelele înalte de deasupra ta, toate independente (din fericire) de bugetul primăriei.

Dar să lasăm poezia. Ia spune, cum mai este pe acolo? Am auzit că ești zonă defavorizată și că ai șomeri mai mulți decât locuitori. Ai grijă de ei, oferă-le compensații. Cum?! Nu vor nici la restaurant, nici la biliard? Atunci de ce sunt mai multe baruri decât magazine în oraș? Nu-mi răspunde, e doar o curiozitate; nu-i a mea, ci așa, în general. Am auzit că sportul e la loc de cinste în oraș. Elevii din licee încă se mai prezintă la orele de educație fizică, numeroși tineri practică fotbalul, duminica pe baza sportivă "Voinicelul" și orice mizilean poate vedea meciuri din campionatul italian, spaniol sau englez. Mai greu este să vadă un meci pe stadionul orașului. Nu că n-ar mai fi stadion. Este. Nu că n-ar mai fi echipă. Este. Dar nu sunt bani. Liceele alea cum o mai duc? Știu că Liceul Teoretic Grigore Tocilescu împlinește 80 de ani de la înființare acum în mai, pe 8. Dacă mai scot revista, să-mi trimiteți și mie una. Mai îmi aduc și eu aminte de casă.... Știi că întotdeauna te-am iubit și că mă bucuram de fiecare dată când veneam acasă. E adevărat că nu rezistam mai mult de două zile.

În fond, dragul meu Mizil, tu ești un oraș minunat, păcat că ești locuit.

Prof. Bădicioiu Laurențiu-Alexandru

- "Cultura nu se moștenește, ea se cucerește" (André Malraux)
- "Nu sunt destul de sărac ca să pot da de pomana" (Fr. Nietzsche)

- "Existența este o datorie, chiar dacă n-ar dura decât o clipă" (J. W. Goethe)
- "Prea multă abundență sărăcește materia" (N. Boileau)

Cadran Literar

HĂRTUIREA LEXICALĂ

Termenul de "lexic" are etimologia în grecescul "lexis" (cuvânt) și pe cea apropiată în franțuzescul "lexique". Lexic este sinonim cu vocabular și reprezintă totalitatea cuvintelor dintr-o limbă a unei comunități.

Se știe că orice limbă evoluată cunoaște o permanentă dezvoltare și îmbogățire. Afirmatia că limba este un organism viu este arhicunoscută și verificată de-a lungul timpului. Fenomenul dinamismului limbii este universal valabil.

Procedeele clasice prin care lexicul unei limbi se poate îmbogăți sunt împărțite în două mari categorii: procedee externe și procedee interne. Din prima categorie fac parte împrumuturile lexicale din diverse limbi (slavă – drag, bogat, iubit; greacă – sindrofie, plicticos, politic; turcă – halva, iaurt, chef; maghiară – chipeș, viclean, oraș).

Aceste împrumuturi s-au produs în diverse etape istorice ale evoluției societății noastre. Există însă și o categorie separată a împrumuturilor lexicale de dată recentă: împrumuturile lexicale neologice. Ele contribuie nu numai la îmbogățirea vocabularului ci și la modernizarea lui. Termenii neologici care au pătruns și pătrund în limba română sunt în marea lor majoritate de proveniență latino – romanică. În secolul al XIX-lea neologismele provenind din franceză erau cele mai numeroase. În secolul nostru, mai ales după 1990, engleza este cea care furnizează numeroase neologisme limbii române și nu numai.

Neologismele preluate din limbile de circulație au provocat însă uneori reacții din partea unor specialiști care erau împotriva acestora și în favoarea folosirii unor sintagme de-a dreptul hilare. Astfel în secolul al XIX-lea unii cărturari "mai patrioți" se opuneau ca unele neologisme preluate din franceză să intre în limba română și propuneau unele echivalente care acum ne amuză dar pe care ei le credeau necesare. Câteva exemple:

- în loc de cravată (francezul "cravate"; italianul "cravata") ei propuneau gât-legău
- în loc de batistă (francezul "batiste") ei propuneau nas-ștergău, nas-suflete
- în loc de automobil (francezul "automobile"; germanul "automobil") ei propuneau de sine mișcător

Limba nu a acceptat însă aceste aberații lexicale și a primit neologismele care se

impuneau prin uzul limbii. În ultima perioadă, mai ales după 1990, asistăm la un fenomen prin care în limba română încep să intre termenii care fie se foloseau cu alt sens până atunci, fie reprezintă copierea, imitarea sau păstrarea internă a unui cuvânt străin. Aceasta este definiția calcului lingvistic, un procedeu mixt de îmbogățire a vocabularului (intern și extern).

Exemple de calc lingvistic total:

- A supraveghea din francezul "surveiller"
- A întreprinde din francezul "entreprendre"
- Dreptunghi din francezul "rectangle"

Dar nu calcurile lingvistice sunt obiectul articolului meu. Eu vreau să arăt cum mas-media românească de după 1990 are un rol foarte important (cu rezultate nu întotdeauna pozitive) în fixarea unor cuvinte în conștiința publică sau măcar în uzul unui număr restrâns de vorbitori.

Talk-show-urile (cuvântul există în cel mai nou dicționar enciclopedic român, DEI, apărut în 1999) televizate au un rol foarte important. Invitații acestora sunt indivizi al căror nivel de cultură este în general ridicat. Marea majoritate aparțin clasei politice iar termenii neologici pe care îi folosesc sunt preluați fără discernământ din engleză sau franceză. De exemplu verbul "a antama" (francezul "entamer") a începe, a deschide, a cărui modă pare să fi apus acum, a fost în vogă acum un an-doi. Atâta timp cât verbele "a începe", "a deschide" pot exprima foarte bine aceași idee, folosirea lui "a antama" în propoziții de felul "am antamat o afacere", este pretențioasă și nerecomandată. Verbul "a implementa" din englezescul "implement" (a realiza, a aplica) este și el folosit în exces și nu se justifică, după părerea mea, datorită sinonimelor neologice deja existente și neepuizate în limba română (a integra, a aplica, a realiza).

Un adjectiv care e la modă acum, însă, datorită mas-media, încearcă să se impună cu un alt sens, (la o emisiune "made in Tatulici" realizatorului l-a folosit de 9 ori) este cuvântul "punctual".

Conform DEX "punctual" înseamnă:

1. O persoană care este exactă, care respectă termenul sau momentul fixat (adverbial – la timp, cu punctualitate)
2. (despre verbe) Care arată că acțiunea are loc într-un singur moment. Din francezul "ponctuel"

În prezent cuvântul se folosește ca adjectiv însoțind substantive ca "problemă, chestiune, idee etc." Sensul pe care îl exprimă ar fi de "la obiect". Dacă acest cuvânt ar fi folosit de mai mulți vorbitori în mod firesc, în diferite regiuni ale țării, poate s-ar impune. Probabil însă că

fiecare realizator de emisiune TV are un cuvânt – marotă pe care vrea să-l impună prin folosirea acestuia cât mai des. Asta numesc eu hărțuire lexicală. Ce șanse sunt ca astfel de cuvinte să se impună rămâne de văzut. Cum spuneam la început limba este un organism viu. Ea se îmbospătează mereu, însă nu folosirea încăpățanată în presă a unor termeni prețioși participă decisiv la îmbogățirea limbii ci uzul comun, pătrunderea termenilor în conștiința publicului larg.

PS: Am remarcat folosirea incorectă a verbului “a xeroxa”. Rank Xerox este o marcă de copiatoare. Corect ar fi să se spună a face o fotocopie, dar, din pragmatism și datorită tradiției acestei firme la noi, se pare că deja verbul se folosește pe scară largă indiferent de marca aparatului care realizează fotocopia.

Prof. Bădicioiu Laurețiu Alexandru.

CE MAI CITIM ?

Dintre ultimele apariții ale acestui an vă recomandăm câteva opere care trebuie să facă parte din bagajul cultural al oricărui elev sau care v-ar putea ajuta în pregătirea în diverse domenii cum ar fi literatura, filozofia, chimia, istoria, etc.

EDITURA UNIVERS

- MICHAEL TOURNIER. Vineri sau viața sălbatică
- MICHAEL TOURNIER. Regele arinilor

Vineri sau viața sălbatică, apărut în 1967 sub titlul Vineri sau limburile Pacificului (ca și Regele arinilor, dealtfel) este o carte despre copilărie și adolescență – vârste ce revin obsesiv în scrierile autorului. O temă fundamentală este aceea a jocului: jocul ca mijloc de adaptare, ca principiu de supraviețuire, ca mijloc de cunoaștere, ca o cheie a relațiilor dintre oameni, ca filozofie superioară a împăcării cu natura, jocul ca o capcană a destinului.

- MARCEL PROUST. În căutarea timpului pierdut, vol. V – Prizoniera. Albertine dispărută

Prizoniera. Albertine dispărută este al cincilea volum din integrala proustiană ce însumează 10 volume ce urmează să apară la aceeași editură. Volumul analizează cu mijloacele specifice ale romanului fenomenologic raporturile dintr-un cuplu într-o gamă ce conține pasiunea, gelozia maladivă, despărțirea

chinuitoare, amintirea obsesivă.

- EUGEN IONESCU. Setea și foamea
- EUGEN IONESCU. Călătorie în lumea morților

Operele conțin câteva dintre piesele lui Eugen Ionescu ce fac parte din “teatrul absurd”, teatru ce își propune să ne aducă o altă perspectivă asupra lumii, asupra problemelor cu care se confruntă, precum și asupra rolului limbajului în comunicare și a eficienței acestuia.

Alte apariții :

- MIHAIL BULGAKOV. Diavoliada
- ALEXANDR SOLJENITIN. Arhipelagul Gulag
- JORGE LUIS BORGES. Opere

EDITURA HUMANITAS

- Sir Angus Fraser. Țiganii. Originile.

Migrația și prezența lor în Europa

Autorul face istoricul prezenței Țiganilor în Europa din Evul Mediu până în zilele noastre pe baza unor documente diverse, de la scrieri literare și memorialistice până la acte din arhivele primăriilor. Accentul cade pe moravurile și tradițiile acestei etnii și pe raporturile ei cu populația autohtonă. Un capitol al cărții se ocupă de limba romani și de transformările ei sub influența diverselor limbi naționale.

- CONSTANTIN NOICA. Jurnal filozofic (ed. a III-a)

Această operă de tinerețe a filozofului (apare în 1944) conține câteva dintre laitmotivele viitoare: motivul școlii filozofice (Noica dorea să întemeieze o astfel de școală), motivul biblic al fiului risipitor, critica logicii lui Aristotel etc., oferind bazele înțelegerii și interpretării filozofiei lui Noica.

Alte apariții:

- CONSTANTIN NOICA. Douăzeci și șapte de trepte ale realului
- HENRY TROYAT. Rasputin

EDITURA NEMIRA

- IOAN PETRU CULIANU. Mircea Eliade – o monografie a autorului despre maestrul său, Mircea Eliade, prima scrisă de un român care a fost tot istoric al religiilor, și autor de proză fantastică. De la apariția ei în Italia (1978), cartea lui Culianu a fost luată ca model de toți biografiile ulterioare ai lui Mircea Eliade și a stârnit un viu interes pentru datele inedite (mai ales privind perioada românească) despre eroul său.

• **RENÉ LOUIS. Dictionarul mistelor**

Dictionarul este realizat de un specialist în științe umane și ezoterism, universitar, și realizează cu toată obiectivitatea o incursiune în straniu și inexplicabil, altfel decât operele de popularizare – superficiale și neștiințifice – care au umplut piața.

Alte apariții:

• **BOGDAN MURGESCU. Istoria lumii în texte**

- **DIANÉ COLLINSON. Mic dictionar de filozofie occidentala**
- **DIANÉ COLLINSON. Mic dictionar de filozofie orientala**
- **D. FOUILLOUK, A. LANGLOIS, A. LE MOIGNÉ, F. SPIESS, M. THIBAUT, R. TREBOUCHOU. Dictionarul cultural al Bibliei**

EDITURA RAO

- **F.M. DOSTOIEVSKI. Adolescentul**
- **L.M. TOLSTOI. Învierea**
- **HERMANN HESSE. Narcis și Gură-de Aur**
- **FRANZ KAFKA. Procesul**
- **ADRÉ MALRAUX. Antimemorii**
- **JEAN-PAUL SARTRE. Teatru**
- **MARIO VARGAS LLOSA. Conversație la Catedrală. Incredibila călătorie spre ... marginea universului, centrul atomului (enciclopedie)**

EDITURA INSTITUTUL EUROPEAN

- **VASILE ALECSANDRI. Pasteluri**
- **ION BARBU. Joc secund**
- **I.L. CARAGIALE. Schițe. Momente**
- **MATEIU CARAGIALE. Craii de Curte-veahe**

edituri. Având în vedere că editurile acordă reduceri de prețuri pentru cărțile comandate direct prin poștă, telefon sau fax, oferim ceva adrese utile:

EDITURA HUMANITAS, Piața Presei Libere, nr.1, 79734 București, Tel. (01)222.8546

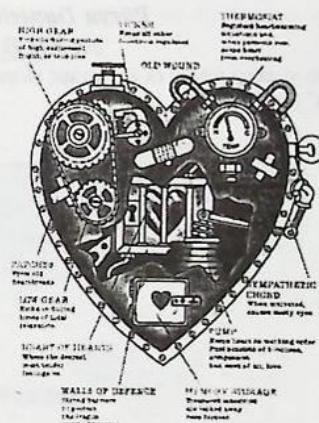
EDITURA UNIVERS, Piața Presei Libere, nr.1, 79739 București, tel. 222.6629

EDITURA NEMIRA, Piața Presei Libere, nr.1, sector 1, C.P. 26-38, București

EDITURA INSTITUTUL EUROPEAN, Str. Cronicar Mustea, nr.17, Iași, 6600, Tel. 40-032-233800

Prof. Burlacu Luminita

- "Dacă nu scrii pentru că gândești, este inutil să gândești pentru a scrie" (Vauvemargues)
- "Singura carte perfectă o scriam eu dacă puteam" (Jules Renard)

Aceste cărți mai pot fi găsite în librării sau la

Mozaic artistic

Poesis

Necunoscutele flori

*S-a umbrit surâsul caravanei
Râde cerul de-nserarea lui
Fiecare por cere odihnă
Firelor argintii
Din nisip
Mă-ndeamnă Singuraticul
să mă-ntorc
lângă tulpina unui cactus
să răsfoiesc
pedagogia răbdării
a anonimelor flori.*

Amarul meu dulce

*Amarul
meu dulce
aș vrea
să cazi într-un strop
pe pleoapele
stele din răsărit
și să le-nchizi
ca să bată clopotul
a iertare.*

*Pârvu Daniela
cls XII D*

- "Iubim viața nu pentru că am învățat să trăim ci să iubim" (Fr. Nietzsche)

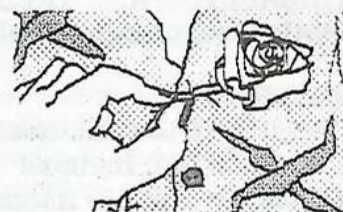

- "Ce bine ar fi dacă înțelepciunea ar putea curge de la un individ la altul precum lichidul dintr-un pahar plin spre unul gol" (Socrate)

Confesiune

*Acum când lumea plânge
Inima-mi e înecată în sânge...
Durerea biciuiește al meu suflet meschin
Cruntă-i rană e roșie ca un trandafir.
Iar el, sufletul scoate un prelung suspin
Și-ar dori ca moartea să-l scoată din chin
Vicleana nu vine, îl amăgește
și ca un pește pe uscat sufletul trăiește
Într-un moment de cumpănă el, sufletul grăiește:
Doamne fă să se termine acest coșmar
Îngroapă-mă într-un palat de cleștar
Undeva departe de acest pământ blestemat
Unde tristeții eu îi sunt argat
Lasă în urma mea amintirea unei nopți de vară
În care el sufletul pribegind într-o gară
Se întâlnește cu trupul singurătății
Cu prințesa stelelor cerești
Ea e Luna, și-ți e teamă s-o privești
Totuși o privești cum calcă cu demnitate
Cu pași grăbiți, a cerului imensitate
Cu sfială îi mărturisește a sa iubire
Lacrimile sale o imploră să-i fie mire
Roșind de bucurie iubirea i-o împărtășește
Acum e fericit că Luna îl iubește.*

Miric Cristina IX B

Identitate

*Gânduri, sentimente, iluzii
Din cauza lor
Se creează atâtea confuzii
Nu mai știi cine ești
Nu mai știi cine ai fost
Sau ce vrei
Îți uiți propria identitate
și propriile idealuri
Vrei să fugi, să scapi
Să te întorci pe vechiul drum
Unde odată ai fost fericit
Dar deja vechiul drum
Este prea departe
Prea străin de ce simți acum.*

Emilia Panait XI C

Tu...eu...

Tu ești un cântec amăgitor
Ce mă atrage spre spații infinite;
Tu ești o himeră a dulcelui amor
Zburătorul mitic ce-mi înlănțuie sufletul.

Eu sunt o carte închisă
Cu foi albe singure,
Ce așteaptă în zadar slovele
Iubirii tale.

Tu ești un demon frumos
Ce pune stăpânire pe gândurile mele,
Alungând imaginea rațiunii,
Înlocuind-o cu visarea.

Eu sunt un cântec
Ce-ți tânguie versurile triste
Dorind cu înfrigurare să fie ascultat.

Tu ești tu, doar tu...
Eu sunt eu, doar eu...
Și poate niciodată nu vom fi
Tu și eu.

Voica Maria-Laura XD

El

Cerul înnourat
Și vântul
Îmi acoperă sufletul
Noaptea albastră
Și luna
Îmi acoperă sufletul.
El umblă beznatic în noapte
Pe străzi pustii,
Prin șoaptele vântului.
O luminează și un vuiet

Îmi acoperă sufletul.
El s-a oprit în noapte.
Pe străzi pustii,
Prin șoaptele vântului.
Cerul înnourat
Și vântul
Îmi acoperă sufletul.
El... nu mai este.

Tudorache Talida XC

Poveste, tu

Poveste, tu!...
voal peste ochi
vii în somn
să mi-l ridici pe Făt-Frumos
cu Ileana Sânziana lui
de prin scoici!...

Poveste, tu!...
noapte albă
spre care-ntind năvod
dar,
val după val
de tăcere
de umbră
de zâmbet
îmi scapi
Și tot îmi scapi.

Rătăcit

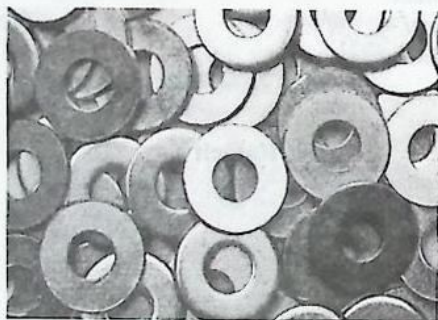
Rătăcit suflet
cauți prin noroi
comoara de iubire
aruncată.
Fiori reci
mistuitor
și-au sfâșiat fibre.
Te cauți
Rătăcit suflet,
prin tina privirii
te cauți
dar nu găsești
decât cioburi
de oglinzi.

Pârvu Daniela, XII D

NEBULOASĂ

2 bețe de chibrit arse
 pe o tablă de șah la D6 și F4
 O sferă ciobită de celuloid
 Și-un nebun ce joacă tabinet
 de unul singur pe acoperișul spitalului
 Sticle și borcane, celuloză și hârtie
 maldăr de roșu
 și-n urechi îmi răsună Internaționala
 Zvastici și Cruci
 Materializare a unui limfe metafizice
 în lobul frontal
 coagulare sublimă a ideilor
 pe un traseu subconștient
 creierul meu ca o sepie
 ce se căznește să cânte la o
 violă fluidă
 Din capătul coridorului note dispartate
 Dintr-un pian Weisenberg dezacordat
 Cu două hamsii leșinate între coarde
 "Mânha de carnaval te ador",
 imperativul categoric și un I mare de
 tipar care nu știu de unde vine
 Toate sub lumina pală a unei veioze
 Plângându-se cu ștecherul însingurat.

Cosmin Pavel XII A

PALER si eu

Am exact vârsta la care Don Quijote și-a început
 aventurile,
 Ceilalți lupi m-ar sfâșia dacă ar ști,
 Nu-i adevărat că oamenii au descoperit focul!
 Da, nu e totdeauna înțelepciune să spui că
 muzele tac între arme,
 Și deodată amintirile-mi pecetluiesc buzele...
 Ați scris undeva într-un vers: "la ce bun poetul în
 vreme de secetă?" și ?!
 Noptile când îmi amintesc iarăși de voi;
 Dar undeva în urma noastră trebuie să fie o
 insulă!

Marea lovește pe care în seara aceea n-am avut
 curajul să mergem până la capăt...
 Mai am o scoică și câteva pietre,
 Un chip de nisip...
 Dar, mai bine să umplem cu flori această;
 Cândva au fost niște nuci în grădina aceasta!
 Voi care vă întoarceți acasă,
 Nu știți!
 În noaptea asta se întâmplă ceva:
 O pasăre cu o singură aripă...
 Sunt singură!
 Așa se-ntâmplă logic:
 Avem timp pentru toate, să dormim:
 Mai departe de moarte, mai departe de viață!

Tănăsescu Cătălina XI D

Eseuri

Universul ca substanță

"Acea ce exista individual și independent, adică existența sa nu poate fi atinsă și condiționată de altă formă de organizare a materiei-aceea se cheamă substanță primă și individuală" Aristotel

Credința mea intimă este că substanța asta pompos denumită "primă și individuală" este cel mai rușinos capriciu prin care voința noastră ponderată în haos, se revelează exteriorului.

Substanța în accepțiunea ei de formă ultimă a materiei, nu există decât la modul subiectiv, printr-un efort minimal de voință rea. Stadiul de materie nu există și nu a existat ca durată interioară decât atât cât o răbufnire de idei, tot ceea ce a urmat, nefiind decât stadii de post materie. Iată ceea ce omul a pus la baza lumii - cea mai firavă și nesigură idee. Așadar din moment ce principiul însuși al cunoașterii este greșit, atunci cunoașterea nu poate fi conformă cu realul. Iau ca exemplu această bucată de masă, și îmi dau seama că printr-un efort constant la un nivel supranatural de voință bună aș putea răsturna ordinea aceasta nefirească și atunci bucata mea de masă ar cunoaște o accentuare pe nu traseu regresiv trecând în mod darboxian prin toate stadiile intrate deja în conștiința ei (stadiile de postmasă) și s-ar abstrage pe cale mediată în cauză care a format-o. Mă întorc așadar la cauza universală și spun: lumea are un antecedent - voința morală ce echivalează cu binele ca termen al valorii. Odată ce eu ca individ reușesc să constat limitele

Valorile de azi?

propriei mele voințe morale, atunci eu pot să mă pun pe mine la baza lumii. În momentul în care cuanta mea de voință morală se va disipa voi asista incapabil la prăbușirea lumii și a mea ca individ. Cauza acestei prăbușiri – faptul că în egoismul meu am acționat singur și deși demersul meu de sfidare a legilor fizicii a reușit, durată raportată la timpul subiectiv exterior a fost una infimă. Dar faptul că precedentul a fost creat mă îndreptățește să spun că tocmai surplusul de forță e dovada forței. Deci numai printr-un efort conjugat de voință adevărul poate fi atins. Așadar toate acțiunile noastre, oricât de mici ar fi ele, decad cu siguranță doar din micimea scopului pe care dorim să-l atingem. Teza a II a moralei kantiene spune: "valoarea morală unei acțiuni rezidă nu în scopul ce trebuie atins, ci în maxima după care ea este determinată". De aici provine marea

eroare în care se află omenirea de două mii de ani concentrarea eforturilor asupra scopurilor și o totală desconsiderare a mijloacelor. Omul a trecut pe lângă adevăr fără să-și dea seama, fără să știe că sursa adevărului este chiar în el: Binele profund uman. "Binele este sursa (cauza) adevărului[...]. Ideea de bine este entitatea ce conferă adevăr" spunea Platon în "Republica". Adevărul, departe de a se afla undeva ascuns în lumea noastră mică și falsă, e mult mai aproape decât credeam, în sufletele noastre mărginite, în ideile noastre comune.

Totul se reduce așadar la o incursiune spre noi înșine, deci ridicarea speței umane pare o utopie, punctul de plecare nu poate fi decât alegerea mijloacelor și a principiilor de acțiune – criteriul nu poate fi decât faptul valoric.

Ne dăm seama de originea cauzei din care Lumea a pornit – voința morală, reflectare a Binelui suprem – și ne punem întrebarea: "Dar acest Bine din ce cauză provine oare?". Ajungem la un nou concept, acela de "cauza sui". Asistăm la instituirea unei prime ierarhii: Univers - Binele - Cauza sui. Voința morală este antidotul, este calea spre ridicarea lumii, spre saltul calitativ al

omului spre om.

Nașterea mea ca individ este de fapt văzută în mod fals ca un început. Ea trebuie considerată un prim sfârșit din lunga suită de sfârșituri prin care trece un individ spre desăvârșire. Actul intrării mele în lume nu echivalează cu nașterea unui exponent al speciei, pentru că eu aduc cu mine în lume un șir nesfârșit de experiențe, de generații, de valori în ultimă instanță. Magistral încheie Kant "Critica rațiunii practice": "Două lucruri umplu sufletul meu cu mereu nouă și crescândă admirație și venerație, cu cât mai des și mai stăruitor mă gândesc la ele: cerul înstelat deasupra mea și legea morală în mine". Primul dintre acestea ne sugerează, amintindu-ne de forța vitală ce sălășluiește în noi, datorită pe care o avem, aceea de a înapoia Universului materia din care am devenit. Iată că generarea Lumii se realizează prin întoarcerea voinței bune din acea "cauza sui" care a generat-o și numai legea morală rămâne ca sursă de Bine și Adevăr. Atunci ne vom simți cu toții liberi în noi înșine, dând naștere umanismului ca principiu. Prin umanism, conchide Martin Heidegger în "Scrisoarea despre umanism" "se înțelege în general strădania ca omul să devină liber pentru omenescul lui și să-și afle în aceasta demnitatea."

Putem opri așadar lumea din mersul ei greșit, putem depozeda macrocosmosul de nevoia lui de a renaște permanent, așezându-l acum pe un drum al cunoașterii și al valorilor autentice. În momentul acela, cele mai rușinoase stadii ale angoasei existențiale se vor abstrage în sine și ca o ultimă urmă a efortului nostru, nu va mai rămâne plutind în eter decât o nebuloasă alcătuită haotic din maimușele mumificate ale tuturor scopurilor decăzute ale acțiunilor noastre.

Și peste toate, ca bază a tuturor ideilor fundamentale – metafora sublimă a cunoașterii, sursa tuturor sevelor creatoare.

Și în liniștea sublimă ce pune stăpânire pe vanele angoasate ale intelectului meu, îmi amintesc de cuvintele lui Nietzsche, și-i dau dreptate: "Marile idei vin pe vârfuri, fără zgomot".

Cosmin Pavel XII A

• "Natura e unica noțiune care nu face salturi."
(Comenius)

• "Virtutea este rațiunea devenită energie." (Schleiermacher)

Tentativa de expunere a unei sinteze de stare

Carnea-ți tânără, putrezită însă, trăiește în umbra durerii unei lumi întregi a cărei cenușă o respiri cu greu. Materia îți este sfâșiata de cuvinte ce se târâsc spre tine și cu ochii ieșiți din orbitele realului, ineluctabil simți al nebuniei puls din care se naște atâtea neînțelegere, indiferență, teamă.....

Iar tu? Tu... te simți și ești văzut ca neapartinând acestei dimensiuni a realului, decât poate materializându-te în particule de praf ce ar pluti în asta lume, printre atâtea trupuri și minți nebune de durere, spre propria-ți lume lăuntrică în care te pierzi ascunzându-te.

Ești laș, nefiind în stare să înghiți ignoranță, iubiri utopice... nebun de gânduri și de vise cazi într-un târziu prematur, într-o stare intermediară morții... dorinței. Începi a te răci de toate; te desprinzi încet întrezărind o lumină la capătul către cei vii îți amintești de-a lor durere și simți cât de puțin simți tu de fapt, cu ochi de groază - te uiți - și nu poți îmbuna măcar un gând, un om, un suflet-nimic... Te resemnezi, te retragi, te-ntrebi de e bine, de e rău ce faci, ce simți, dar copleșit de disperare, dai voie sângelui să ți se scurgă, cu sau fără lacrimi, pentru sau nu pentru tine.....

..... te stingi.....

SINGURĂTATE

Cea mai gravă boală de care suferă ființa umană, indiferent de poziția în spațiu și timp, este singurătatea.

Restul bolilor nu sunt decât manifestări exterioare ale singurătății dinlăuntru, care roade organismul până devine vizibilă chiar dacă noi dăm vina pe microbi și viruși cu nume sofisticate. Mulți oameni au scăpat în mod miraculos de boli considerate incurabile, dorindu-ți cu ardoare să trăiască, și ce alt motiv ar fi avut pentru a-ți dori un astfel de lucru dacă nu iubirea pentru cei pe care i-ar fi lăsat în urmă.

Singurătatea omului modern are două cauze: lipsa iubirii și / sau a comunicării intelectuale.

Lipsa comunicării intelectuale este mai puțin întâlnită și mai puțin distrugătoare. Boala singurătății intelectuale apare atunci când nivelul nostru îl depășește pe cel mediu. Prima manifestare este o anumită frustrare care te face

să te simți inutil. Urmează de cele mai mult ori revolta împotriva celor care ar trebui să te înțeleagă. Devenim puțin aroganți și încercăm să impunem o distanță față de aceștia.

Singuraticii intelectuali sunt cel mai adesea îngâmfați sau autosuficienți. Greșit. Ei nu suferă de complexul de superioritate, care n-are suport real. Și, în general, ei se deschid imediat ce găsesc o persoană cu care să comunice la nivelul spiritual dorit. Și manifestările singurătății dispar. De obicei, astfel de persoane au dat omenirii cele mai mari opere de spiritualitate.

Singurătatea cauzată de lipsa iubirii este cea mai gravă și are manifestările cele mai devastatoare. La început nu conștientizăm ce se întâmplă cu noi și de ce, dintr-o dată, fără vreun motiv aparent, începem să ne comportăm ciudat. Lucrurile care până acum ne plăceau ne devin dintr-odată nesuferite. Ne agățăm de stereotipuri care ne modelează timpul de care vrem să scăpăm. Ne cufundăm în tăceri prelungi, în care nu stăm de vorbă nici cu noi. Începem să nu mai dăm importanță unor amănunte care ne-ar putea face viața mai frumoasă. Nu mai avem chef să facem aproape nimic. Prezenta celorlalți, de la care nu putem aștepta iubire, devine arogantă. Ne plictisim și ne trezim visând la lumi fermecate. Iubirea pe care o așteptăm și pe care o purtăm în suflet se retrage într-un ungher și așteaptă acolo să vină cineva să o elibereze.

Unii singuratici devin aroganți în comportament, iar acțiunile lor încep să-i deranjeze pe ceilalți. Apar cuvintele răutăcioase și gesturile de respingere a celorlalți.

În cazul copiilor și adolescenților, aceste manifestări sunt un strigăt disperat de ajutor.

În cazul maturilor, se instalează o stare de nervozitate și irascibilitate care sunt fețele exterioare ale suferinței interioare.

Alții, se închid din ce în ce mai mult, apare melancolia tot mai stresantă pentru ceilalți care de cele mai multe ori, n-au răbdarea și disciplina de a le înțelege. Acești singuratici încep să fugă din calea oamenilor. Orice gest de simpatie din partea celorlalți li se pare fals, interesat și agresiv. Autoizolarea devine singurul scop al existenței cotidiene.

CLAUDIA STANCIU
cls. a XII-a D

Valorile de azi ?

Sunt unul dintre voi, un om care trăiește printre voi, vă știu gândurile—în măsura limitelor impuse—vă intuiesc aspirațiile și adeseori mă întristez. Stau de foarte multe ori și scormonesc, și caut valorile după care trăiți și după ce-mi storc o mare parte a neuronilor ajung la un rezultat vexant—nu înțeleg!

Suntem tineri și ne vrem și "ne dăm" moderni, emancipați și nonconformiști?!

"Ai puținică răbdare" și caută să-ți explici, să cunoști mai bine aceste trei noțiuni. Modernism, emancipare și nonconformism, toate presupun evoluție, o reală evoluție care-și definește verosimilitatea numai în condițiile în care este precedată de o revelație care să lumineze și să impulsioneze. Însă, în prezent toate sunt prost înțelese, prost interpretate, căpătând un ovios caracter de superficialitate, ajungându-se la cel mult un teribilism perpetuu, la o fabricare a unui anume fel de a fi, de fapt la o stereotipie fondată pe lipsa unor reale valori.

De ce a te distra trebuie să încetinească, ba chiar să împiedice și să limiteze dinamica formării personalității? De ce să te împotmolești în efemeritate limitându-ți orizonturile, neînțelegând că există și altfel de trăiri, de simțiri, alt gen de informații de cât cele cu care îmi amăgești creierul în fiecare zi; că nu este o rușine să încerci să cunoști, să înșelezi mai multe chiar dacă-ți scade gradul de popularitate în gașcă sau în liceu?

Nimeni nu spune că nu trebuie să te distrezi, să te relaxezi, însă încearcă să înțelegi că acestea coexistă alături de alte nevoi de natură diferită; în virtutea unei trăsături umane universale valabile—omul este un cumul de contradicții ce coexistă condiționându-se reciproc constituind un sistem dinamic cu tendințe evolutive.

Ar trebui să accepți că cei de care tu poți astăzi râzi pentru că sunt ciudați (din punctul tău de vedere) străduindu-se să nu se uniformizeze ș.a.m.d., mâine pot ajunge departe, pot face ceva din ei, și că este posibil ca tu să fii cel care va ajunge să se înece încet, încet în propria și mlaștină. Trăind printre oale și cratițe, târându-și problemele și copii de pe o zi pe alta, plafonându-te într-un mediu ce exclude evoluția, abrutizându-te; sau ... vorba celor din reclama de la Coca-Cola... vei trăi până la patruzeci de ani cu părinții fiind vânzător la o tarabă, fiindu-ți teama să mai sperii și amintindu-ți că întotdeauna vor exista mașini decapotabile, sărutări și marea

de care nu știu cât de capabil vei mai fi, în condițiile mai sus descrise, să te mai bucuri.

Iată efemeritatea!

Este dreptul tău să-mi respingi întreaga pledoarie ce susține valorile morale dar este și dreptul meu să o fac cunoscută, să mă revolt crezând și sperând, ca o naivă, ca aș putea schimba ceva.

Tot ce pot să-ți spun este că toate acestea nu sunt bla-bla-uri, ci sunt concluziile și covingerile unei persoane normale care a greșit destul, și în urma unei binevenite revelații ajuns să prețuiască adevăratele valori.

După umila mea părere, conștientizarea acestor valori morale și existența unor principii care să te ghideze și să te echilibreze te pot face ciudat, mai puțin popular, sau mai puțin "marfă", demodat etc. dar de fapt te fac întreg.

Anonimus

- "Marile idei vin pe vârfuri, fără zgomot."
(F. Nietzsche)
- "Consecvența nu poate duce decât la dracul!"
(Immanuel Kant)
- "Arta ne-a fost dată pentru a nu muri de atâta adevăr."
(F. Nietzsche)
- "Vulturul nu poate să meargă pentru că poate să zboare."
(F. Hebbel)

Neîncredere

Am strâns lutul în pumnul meu, în mâna mea cu degete sticloase asemeni unor cristale; chiar mai reci și mai fără viață decât acestea.

Cu toate că degetele mele se-nchid asemeni unei menghini, lutul continuă să se strecoare, să curgă, să se împrăștie.

Sub mine, sub talpile mele există o lespede albă, însă e rece asemeni unui ghețar. Talpile mele nu-i simt răceala; nu simt altceva decât caldura deplorabilă a unui mormânt. Mai am puțin lut; lut rămas printre degete. Cel care s-a răspândit a început să reconstituie un chip. De fapt o ființă. I se vede doar trupul. Formele acestuia. Este un bărbat, cu trupul asemănător sculpturilor lui Praxiteles. Dar fața îi este neclară, neconturată. Pânza care-i acoperă anumite părți ale corpului, este cea care i-a răpit fața! Chipul începe să capete forme: un ochi, colțul gurii, un început de nas...

Mă-ntreb de ce nu se termină această reconstituire?! Vreau să-l cunosc! Mă-ntreb. Mă-ntreb, dar nu găsesc un răspuns.

Mă-ntind pe ghețar lângă el, lângă acel trup. Vreau să-mi acopăr ochii cu mâinile. Vreau să uit că exist, alături de el. Dar... am găsit răspunsul pe care-l caut. Restul de lut de pe degetele mele aparține celui chip. Mă apuc cu frenezie să-mi curăț mâinile. Se formează nasul,

gura; în sfârșit ultima picătură de lut i-a format ochiul. Ce ochi avea! Gândurile sau cuvintele mele, nu pot descrie frumusețea lor. Erau tăcuți! și tocmai acest lucru îi făcea și mai misterioși. În acel moment l-am recunoscut: era El!

L-am privit mirată! Am întrebat: "Tu? Ești într-adevăr Tu?"

- Da! Nu-ți vine a crede că m-am reîncarnat?

- Dar acum când speranțele mele aproape moarte, [!...] dar nu contează, important este că ești viu.

- Te iubesc ființă!

- Știu; dovada dea mai relevantă este chiar renașterea Ta. Din ce-ai reînscut?

- Din ceea ce nimeni n-a reînscut, nu renaște și nu va renaște vreodată.

- Îți mulțumesc Idealule. Cât mi-ai lipsit. Acum ești aici, lângă mine, și nu-ți voi mai da cale de evadare. Nimeni! Dar nimeni nu mi te va mai răpi. Ce aproape erai! Și totuși ce departe!... De-atunci L-am păstrat! L-am iubit și-am știut că trebuie să lupt pentru El. Și am luptat...

Absent Minded

Există un conflict între generații ?

De câte ori n-am încercat să răspundem la această întrebare și, de fiecare dată, mai mult sau mai puțin convinși, am ajuns la concluzia că trebuie să existe un conflict. Dar ce fel de conflict este acesta? care îi este natura? De unde vine și încotro se îndreaptă?

Dacă acceptăm ideea că la baza evoluției umane se află cunoașterea și că omul acționează întotdeauna pornind de la ceea ce știe, ceea ce crede, vom vedea că, undeva, la începuturile omenirii, cunoașterea i-a permis ființei raționale să se considere superioară. De la concepția de superioritate pe care fiecare a avut-o într-o oarecare măsură, s-a ajuns la neînțelegeri conflicte. Acestea s-au instalat mai întâi între ființele care puteau fi considerate ca aflându-se la același nivel, ca apoi să se transforme în conflicte de toate genurile. Aici, se pare, a apărut

și s-a înregistrat ideea de diferență între generații, care cu timpul a luat diferite proporții și care în unele tipuri de societate s-au încetățenit ca adevărate concepții de viață, concepții ce s-au răspândit rapid și fără drum de întoarcere, poate. Deci, natura acestui conflict este una imaterială, căci nu are o bază, nu există nicaieri o lege scrisă despre așa ceva, dar de află în subconștientul fiecăruia. S-a transmis ca o idee - moștenire.

Acestea sunt faptele. Astfel trebuie să se fi ajuns la ceea ce azi numim conflict între generații.

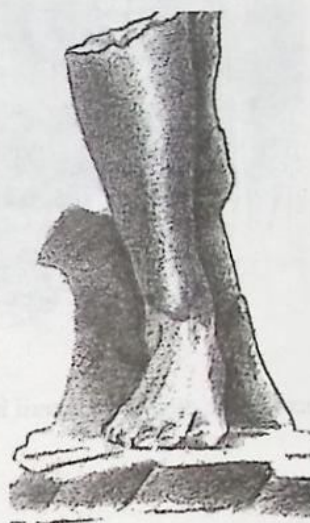
Bineînțeles, există și teoria conform căreia conflictul ajunge să se transforme în nonconflict, iar explicația ar putea fi următoarea : noi, oamenii, suntem supuși unui proces natural de îmbătrânire și oricât de mult s-ar schimba principiile și modul de viață, va exista întotdeauna o generație nouă și una veche puse

față în față, de o parte și de alta a unei așa-zise baricade. Și atunci ce se întâmplă?

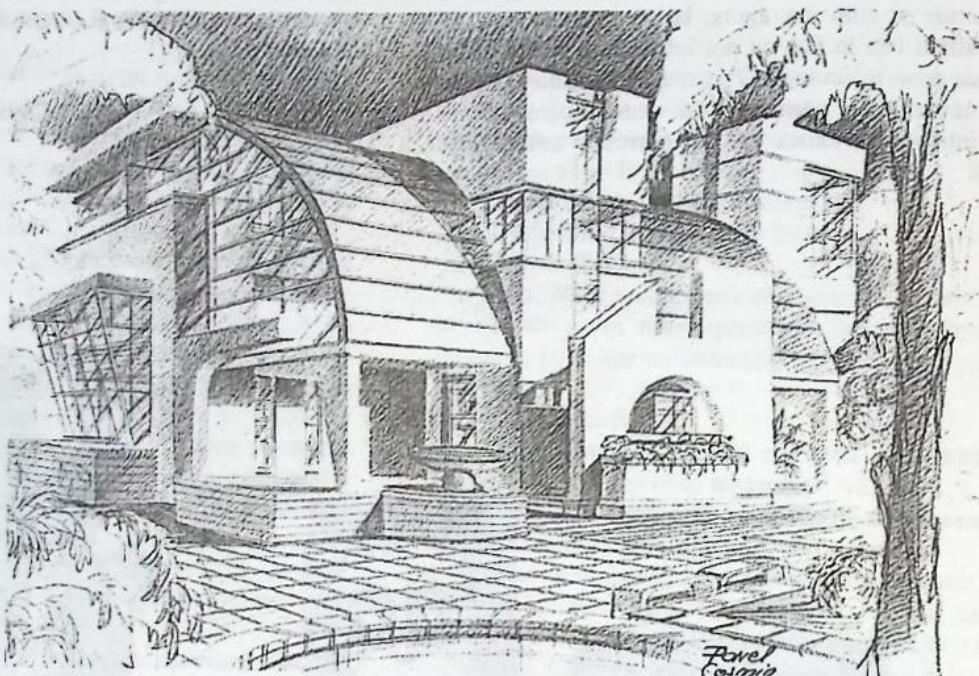
Se poate spune că, uitând de unde am pornit, unde și cum am ajuns, la un moment dat, ne aflăm față în față cu noi înșine fără posibilitatea de a ne recunoaște. Trecerea peste baricadă este nevăzută și nesimțită. De aceea apare simpla întrebare : există oare o baricadă sau e doar

creația minților noastre? Și dacă nu există , ne vom da seama? Răspunsul va fi poate dat doar de o viitoare nouă generație, când , probabil și noi la rândul nostru vom fi trecut de cealaltă parte a baricadei.

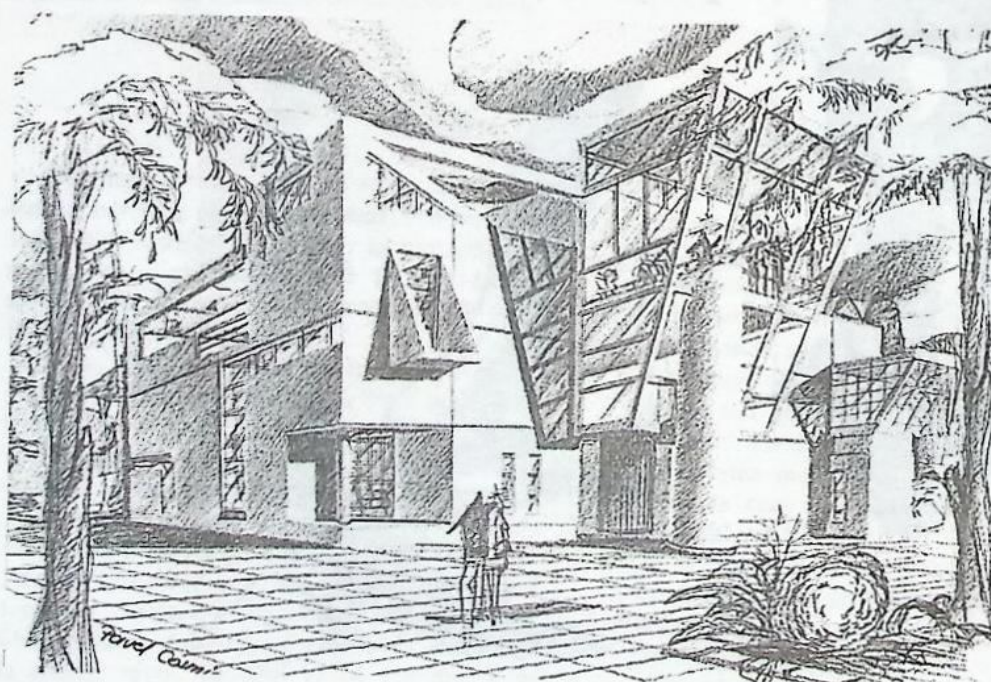
Ciubuc Steluța, XII C

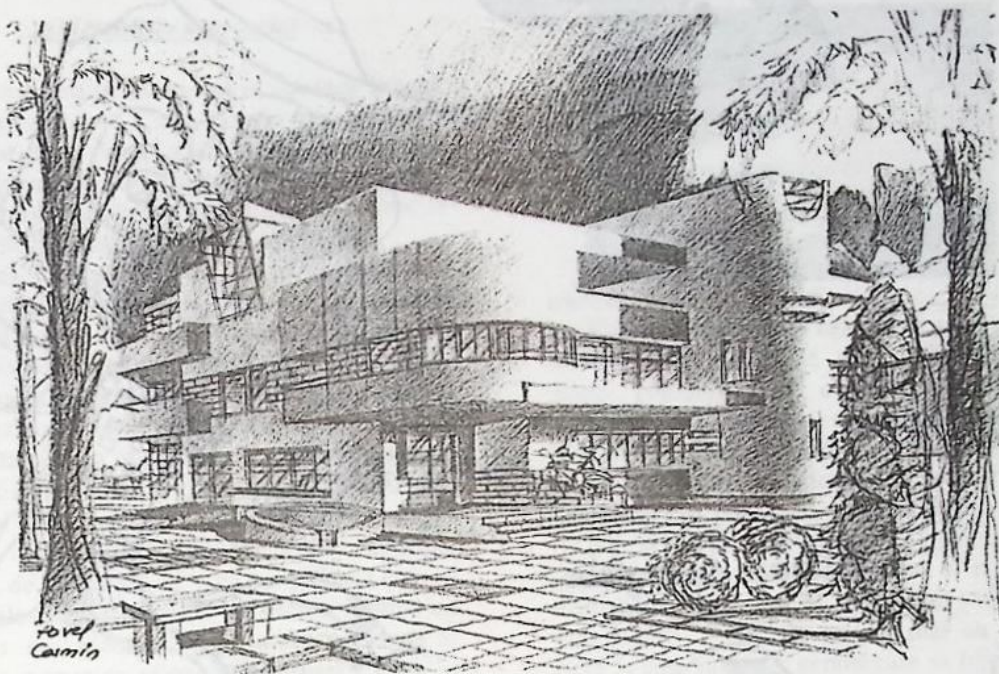

Desene

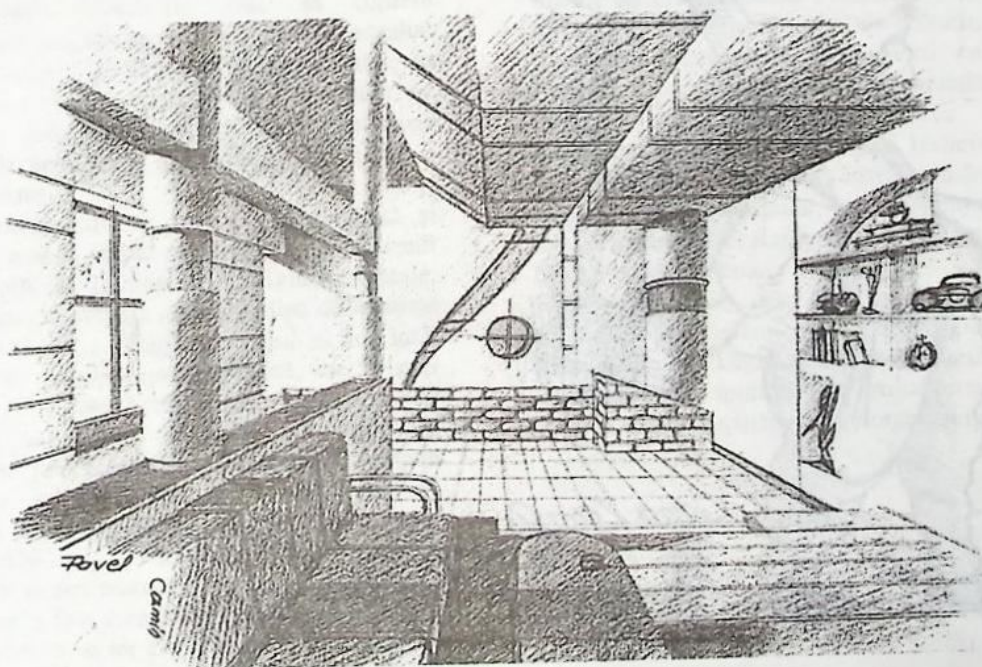

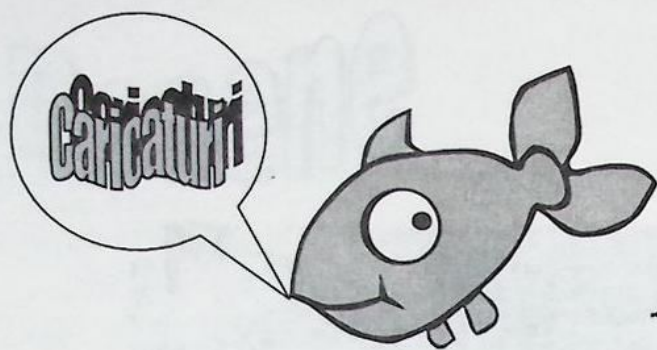
„Arhitectura este elocvența puterii în formă” (F. Nietzsche)

- "Arhitectura este muzica solidificată" (Schelling)

Luca Caragiale

Tendințe

Diletantism provincial

Nu știu cum să încep dar o voi face într-un fel pentru că trebuie. Ca să vă trezesc interesul vă voi spune chiar de pe acum despre ce-i vorba: ateii ignoranți, «orientaliști» superficiali, sataniști teribiliști, tinerii de azi, adepții a ceea ce se numește curentul Pro (pentru distracție).

Pomesc de la ideea că există un spirit al acestui deceniu, adică o totalitate de condiții materiale și morale ce configurează personalitatea tineretului român în linii distincte. La începutul acestui deceniu, tineretul român a fost cuprins de o așa mare sete de cunoaștere, încât a început să se cultive. Și, dintre cei mai de seamă filozofi (mai degrabă gânditori), l-a ales pe «cel mai mare», Cioran. Am fost foarte repede cuprinși de euforia acelor sensibile rânduri, de forma lor, de ceea ce exprimă ele.

Fraților, important este nu ceea ce afirmă un gânditor ci argumentele pe care le aduce în favoarea a ceea ce afirmă. Cu virusul Cioran în sânge, tinerii au devenit din ce în ce mai sceptici și poate pesimiști. Să-i lăsăm pe ei de-o parte. Există alți tineri care afirmă scurt și răspicat: «Eu sunt ateu!». Am întâlnit destui, și dacă cineva se identifică cu ce-am spus să ia aminte la următoarele.

Lipsa maturității (a experienței de viață) și a unei culturi (spirituale) care să confere obiectivism în adoptarea unei concluzii, rezultat al unui proces analitic asupra universului, în general, și a lumii în care trăim, în particular, ne fac să ne considerăm niște ateii, de fapt niște amărâți de semidocti, exprimând judecăți de o înaltă valoare.

«Orientalismul» a fost o altă tendință și chiar mai este în rândul naivilor. Toți am devenit deodată atât de fascinați de religiile orientale, încât le-am da pe toate pentru o clipă de levitație alături de Buddha. Dragii mei, studiați mai întâi tratatele de antropologie teologică, nu vă mai aruncați ca o fată bătrână în brațele primului venit, în necunoscut. Religiile orientale sunt interesante prin falsul mister (nebulos), și-l pun pe om în centrul universului. Nu-i a bună! Să zicem că a fost un atom sau orice. S-a produs BING-BANG-ul și a rezultat în timp, ceea ce există. Va să zică atomul este cheia, dar nu-i așa. El de cine a fost creat? De ceva. Iar ceva-ul de ce? De altceva. și tot așa. Dar nu se poate merge la nesfârșit. Totul e rezultatul a ceva necreat - Primul Mișcător, cum îl numește Aristotel. E logic.

Mai există și o alta tendință, aceea a sataniștilor care nu sunt altceva decât niște teribiliști, niște diletanți autohtoni... și atât. Ei nu

merita prea multe rânduri.

Urmează însă partea cea mai comică – tinerii de azi. Dacă tinerii de ieri (1990-1996) care acum probabil sunt oameni maturi aveau oarecum ceva preocupări spirituale, tinerii de azi însă sunt deplorabili. Deviza lor este: «Distrează-te oricând, oriunde și oricum!». Curentul Pro sau Generația Pro, cum vreți voi, și adepții ei, suferă de un vid total de personalitate. Tineretul de azi zace într-un somn foarte profund al rațiunii, al nesimțirii, este debusolat, de fapt nu știe ce vrea, vrea nimic. Tinerii de azi nu mai au idealuri, ceva în care să spere, pentru care să lupte. O, un «carpe diem» a devenit filozofia care bântuie mințile lor. Se zace într-o lene existențială, metafizică. Se trece printr-un proces lent dar sigur de îndobitocire. Proștii au ajuns să se imite între ei și să se întreacă cu «cultura» lor. Psihologul francez Gabriel Tarde spunea că «legea dezvoltării civilizației este imitația». Nu trebuie să refacem fazele evoluției, ci doar să ne folosim de ultimele produse ale culturii, științei și tehnicii occidentale. Propulsorii curentului General, Propulsorii curentului Generația Pro au început, cum era și normal cu cultura, imprumutând Valentine's Day și Halloween, de care aveam mare nevoie. Tânărul român este la fel de ușor de manipulat, precum minerii celei de-a 5 a mineriade. Rațiunea de a trăi a tânărului de azi este distracția.

Oameni buni, deșteptați-vă și reveniți cu picioarele pe pământ, țara asta și-a pus toată nădejdea în voi. Unde credeți că ajungeți cu atâta distracție? Vă spun eu, la limita prostiei. Mă refer la voi cei superficiali, ignoranți și ipocriți.

Manu

- «Cel care se teme de moarte găsește în ea viață»
(Thomas Mann)

Un american la Mizil

- Interviu cu prof. Samantha Welch

Rep.: –Good afternoon! I would like to ask you a few questions if you wouldn't mind:

R.: –Do you like here in Romania? Why?

Ms.W. –Like anywhere in the world you have been in your life, there are things you like and things you don't.

R.: –What is your opinion about this high school? Do you think that our high school can be a future bright - school?

Ms.W. –The students are very energetic. When they focus that energy great things can happen.

R.: –How would you characterize the ideal student or teacher?

Ms.W. –Good student-teacher relations are based on communication, respect and commitment.

R.: –What do you think: the Romanian students' program is different than American'?

Ms.W. –Much different?

R.: –You are in this highschool for almost a year. How do you get along with our teachers? They are different from the American teachers? The way of teaching is different?

Ms.W. –They have been very nice with me. American schools are based on the "Communicative" method of teaching – A student centered approach, not a teacher centered approach. So, yes, the way of teaching is different – my students could tell you that!

R.: –How long are you going to stay in our high school?

Ms. W. –My "Peace Corps" class of service date is on June of 2000.

R.: –What do you miss more from America?

Ms. W. –Friends and family are the main things.

R.: –What favorite TV programs do you have in USA and in Romania?

Ms. W. –In USA: Souter Park and Felicity , and in Romania: "ALLY McBeal" and "NYPD Blue".

R.: –Would you like to stay permanently in Romania, as a teacher in our high school ?

Ms. W. –Although I am happy to be here now, Romania is not my home.

R.: –If you ever had the opportunity to come in Ro-mania , would you prefer our high

school or would you like to be distribute in other high school?

Ms. W. –My time in Pitesti was so short, I really have nothing to compare this high school to here in Romania!

–Thank you for your time and your kindness.

Costache Raluca X C

Întâlnire cu... Cristian Tudor Popescu

Rep.: Într-o carte scriați că pe la noi mulți au făcut facultatea și puțini liceul. Ce-ați vrut să spuneți?

C.T.P.: Da, contextul era puțin altfel. Eu vroiam să spun că am fost printre ultimii, *am aparținut ultimei generații care a prins liceul adevărat*, cu profesori vechi, formați înainte de război. Este vorba de acel liceu în care profesorul își schimbă costumul de câte ori venea la oră, în care a avea *bacaloriatul* (sic!) însemna ceva cu totul deosebit. După aceea învățământul liceal din România a cunoscut o degradare evidentă care nu este recuperată nici în ziua de azi. Drept care, cum bine știți, bacalaureatul nu mai înseamnă nimic. Urma apoi *facultatea* care, după părerea mea, *nu poate să suplinească absența unei pregătiri solide în mediul preuniversitar*. Deci cine nu are o bază solidă de cunoștințe acumulate în liceu, facultatea nu-l formează deplin. Sistemul de examinare prin care am trecut și eu nu știu dacă s-a schimbat prea mult. Înainte puteai să intri la facultate cu niște meditații bine făcute, fără să fii neapărat bun pentru asta. *Însă esențiale sunt cunoștințele de cultură generală, esențial este ceea ce îți rămâne după ce uiți totul*.

Rep.: Aceea este cultura...

C.T.P.: Exact, aia e cultura, și *asta se învață în liceu*, facultatea nu face decât să te specializeze într-o direcție, să-ți crească abilitatea tehnică, dar *baza se formează în liceu*.

Rep.: Ați făcut o facultate tehnică și totuși sunteți ziarist - unul dintre cei mai buni, după mine. Ați putea, fără să fi făcut o facultate de profil, să deveniți profesor?

C.T.P.: Am fost profesor și la oficial și la negru. Am predat fizică și matematică însă 8-9 ani mi-am câștigat pâinea din meditații, pe care le-am făcut cu temei, să știți. Câștigam destul de bine. *Cred că a fost cea mai prosperă perioadă din viața mea*.

Rep.: Cred că glumiți...

C.T.P.: Nu, nu-i nici o glumă, câștigam foarte bine din meditații. *Dar și eu munceam de-mi săreau capacele*, că trebuia să ai rezultate. La sfârșitul anului trebuia să îți între oamenii pe la facultăți, pe unde era cazul.

Rep.: Cum vi s-a părut experiența asta de profesor?

C.T.P.: Dom'le, momentele cele mai interesante se întâmplă când dai peste un spirit deosebit, când dai de un copil care te uluiește.

Rep.: Ați întâlnit așa ceva?

C.T.P.: Da, am avut unul sau două cazuri ieșite din comun. Mi-aduc aminte de un băiat căruia i-am dat o problemă de geometrie cu trei coarde care se așează pe un cerc și subîntind arce de 60° . Trebuia să se demonstreze că rezulta întotdeauna un triunghi echilateral unind mijloacele segmentelor de coarde ale arcelor care rămân; nu știu, ce specialitate aveți?

Rep.: Sunt profesor de română și engleză.

C.T.P.: A, e limpede, e chinezărie curată ce vă spun eu.

Rep.: Așa e, însă vă adresați elevilor din liceu care înțeleg.

C.T.P.: Era o problemă de maximă dificultate, căreia eu nu-i știam soluția. Băiatul a venit la mine cu o pagină și jumătate de caiet de demonstrație. Eu, văzând că aceasta este lungă, și având un principiu fix în cap că, dacă e prea lungă, înseamnă că e greșită, am pornit foarte reticent la lectură. Totuși demonstrația era corectă. Aia a fost unul din momentele de clipă

astrală ale vieții mele. Al doilea moment a fost când un puști m-a întrebat când am început să formulez o problemă, I-am spus ?? «fie o funcție definită pe intervalul închis cu valori în ...» și, până să mai spun eu ceva, el mi-a spus «da' de ce să fie dom' profesor, de ce să fie?!»?? Asta a fost un moment metafizic al existenței mele ca profesor. De fapt puștiul pusesese o întrebare genială care ataca fundamentele matematicii, ale epistemologiei, ale ontologiei, a ce mai vreți dumneavoastră. O întrebare absolut extraordinară! Da, dom'le, da' de ce să fie?!

Cam astea au fost. E frumos să fii profesor. E frumos... Mi-ar fi plăcut să fac meseria asta. Am

și făcut-o și, probabil, aș mai fi făcut-o multă vreme de nu venea revoluția.

Rep.: E tot mai greu să fii profesor și mă refer la dificultatea de a trăi decent din punct de vedere material. Aș vrea să vă întreb în încheiere cum ați ajuns să faceți ziaristică.

C.T.P.: N-am ales eu, ea m-a ales pe mine. Așa s-a întâmplat. O tendință fundamentală totuși a existat. Eu am fost scriitor și înainte de 89. *Nu am vrut deloc să devin ziarist*, însă am constatat că nu mai puteam să scriu în regimul literaturii după ceea ce era pe stradă. Cred că această presiune interioară a făcut să ajung ziarist. *A fost cumva o nevoie acută de cuplare la real*, la ceea ce se întâmplă și acum.

Rep.: Mulțumesc. Liceul nostru se numește Gr. Tocilescu și e din Mizil, un oraș devenit loc comun în literatură.

C.T.P.: E celebru, se poate...

Rep.: Și împlinește acum, pe 8 mai 1999, 80 de ani de la înființare. Vă doresc sănătate!

C.T.P.: Să dea Dumnezeu.

Interviu realizat de prof. Bădicioiu
Laurențiu-Alexandru
pe 2 aprilie 1999 în redacția
ziarului "Adevărul"

BIOGRAFIE

C.T. Popescu s-a născut în 1956 în București. Este absolvent al liceului "Mihai Viteazul" din București. Absolvent al Facultății de Automatizări și Calculatoare București, promoția 1981. În 1987 publică la editura Albatros volumul de nuvele S.F. "Planetarium" pentru care este premiat de Congresul European de S.F. de la Montpellier. În 1991 îi apare romanul "Vremea Mânzului Sec" la Cartea Românească, în 1993 antologia S.F. "Imperiul oglinzilor strâmbe" la editura Societății "Adevărul". În 1997 editura Du Style îi publică volumul de scrieri intitulat "Copiii fiarei". În 1998 i s-a reeditat romanul "Vremea mânzului sec" și un alt volum de scrieri "Timp mort", ambele apărute la editura Ego.

În prezent este redactor șef la cotidianul "Adevărul" și la "Adevărul literar și artistic". Este unul dintre cei mai buni gazetari români.

Antoine de Saint-Exupéry à Mizil
Qui est Amis Sans Frontières ?

L'Association « Amis sans frontières » est une association loi 1901 qui s'est donné pour but de promouvoir la solidarité et un humanisme fondé sur le respect des droits de l'homme. Elle est apolitique et hors de toute confession. Les actions qu'elle développe se situent dans deux secteurs distincts: Actions sociales nationales (distribution de tonnes de denrées alimentaires, fabrication et offre des pièces de layette à des mamans dépourvues) et Actions internationales (bibliothèques franco-phones: création d'espaces de culture francophone dans des villes d'Europe en vue d'entretenir les relations humaines).

Les Bibliothèques Francophones ont pour buts d'instruire de divertir et de favoriser les relations entre les peuples du continent. Le concept général est de collecter des ouvrages d'auteurs francophones pour créer, dans des villes européennes qui n'en possèdent pas par ailleurs, des espaces littéraires, culturels et relationnels francophones.

« Amis Sans Frontières » a créé sa première bibliothèque en Roumanie- à Constanta- en septembre 1995. Depuis lors, à Medgidia, à Cahul et Cantemir (République Moldave), à N vodari et voilà comment la lignée continue avec la bibliothèque « Antoine de Saint-Exupéry » de Mizil (le 8 Mai 1999).

Pourquoi et comment ça, à Mizil ?

J'ai eu la grande chance de connaître des Français formidables, d'infatigables bénévoles: Jean-Michel-Tessier, Catherine Pourchet, Rémy Cuquenel, Claude Moine et pas tout dernièrement Bernard Larhant, président actuel

de l'association.

Quelle joie durant l'été passé de recevoir les livres français ! En collaboration avec la direction on a aménagé dans notre lycée la bibliothèque francophone « Antoine de Saint-Exupéry » avec une salle de lecture. Notre nouvelle bibliothèque bénéficie actuellement d'un chiffre de 850 volumes en langue française.

Je fais la précision que de tout ce trésor inestimable se réjouiront non seulement les professeurs et les élèves du Lycée « Grigore Tocilescu », mais aussi tous les citoyens intéressés de la ville.

Quel que soit le développement des médias, je considère que c'est par la lecture que nous prenons et gardons le contact avec la langue et la civilisation françaises. Car, en français, hommes de partout pourront se parler, se rencontrer, exprimer le meilleur d'eux-mêmes...

Autour de notre bibliothèque francophone, une équipe se créa pour la faire vivre et lui donner une âme : Victor Minea, Viorel Soldea, Elena Pavel, Georgeta Gârbea.

Professeur Mădălina Dumbravă

- *"Lectura îl împlinește pe om, conversația îl pregătește pentru viață iar scrisul face din el un om exact"*(Francisc Bacon)

Deep Purple
Legenda vie a lumii rock

Cea mai veche formație de hard si heavy din lume are rezervate în orice enciclopedie câteva pagini, deci încercarea de a-i rezuma istoricul în câteva rânduri este temerară. Chiar modul de înfișare este uimitor: doi oameni de afaceri londonezi voiau să dețină un grup rock, așa că îi oferă bani lui Jon Lord (Key) și Ritchie Blackmore (guitar), să le pună afacerea pe picioare! Se caută muzicieni prin anunțuri în presă și repetițiile, într-un vechi conac, încep cu Chris Curtis, Dave Curtis, Boley Woodman înlocuiți în 1968 de Jan Paice (baterie), Rod Evans (vocal), Nick Simper (bass). Această a doua componentă imprimă în 18 ore albumul «Shades of Deep Purple» (68), urmat de «The Book of Taliesyn» și «Deep Purple» (ambele 1969). Muzica practică se înscria pe modelul psihedelic al grupului Vanilla Fudge. Long compune «Concerto for group and orchestra», lucrare simfo-rock interpretată de Purple și The Royal Philharmonic Orchestra, apărută pe disc în 1970. Se lansează și 3 cântece de top – «Hush»,

«Kentucky woman», «River deep, mountain high», toate fiind reluări după hiturile vremii. Succes în SUA, dar acasă în Anglia lumea se întreba: «Cine-s ăștia?»

Sunt aduși în iulie 69 Ian Gillan (voce) și Roger Glover (bass) și se lucrează 6 luni la «Deep Purple in Rock», albumul care îi impune în lume și face trecerea definitivă la hard iar în 1971 apare «Fireball», locul I în topul britanic: consacrare totală! Pleacă la Montreaux (Elveția) pentru a imprima, dar cazinoul local arde în timpul unui concert al lui Frank Zappa. Incidentul este evocat în memorabilul «Smoke on the water» care apare pe «Machine Head», album considerat de referință în 1972.

1973 este momentul în care la Deep Purple au început să se perinde foarte mulți muzicieni înlocuindu-i pe cei plecați în cariere solo.

Cum-necum, cei cinci din componența de aur (Gillan, Blackmore, Lord, Paice, Glover) se împacă - s-a vorbit de presiunea publicului, de o imensă sumă de bani care li s-a oferit din partea casei de discuri - nu știm sigur; cert este că intră în studio și imprimă «Perfect Strangers» ('84), album însoțit de un turneu care ni-i arată foarte decisi și proaspeți. Imprimă un nou album: «The House of the Blue Light» ('87). În timpul turneului de promovare este înregistrat un album dublu, live, intitulat «Nobody's Perfect».

După alte sciziuni, grupul se întrunește din nou în formula consacrată, în '96 imprimând discul «Purpendicular» urmat de alte concerte. În '97 începe lucrul la albumul «Abandon». Pentru prima oară după mult timp s-a lucrat într-o totală libertate și de aceea acest album se numește «Abandon». Este un album realizat fără presiuni și fără prejudecăți. Pe acest disc poți găsi tot

felul de sonorități :funk, jazz, blues și rock'n'roll pur.

Bogdan Ana
cls. a XII-a A

- "Nu pot face o diferență între lacrimi și muzică"(Fr. Nietzsche)
- "Muzica m-a apropiat de lucruri" (Nichita Stănescu)

Ex Catedra

En attendant Godot ou le retour du tragique

Samuel Beckett est l'un des dramaturges du « théâtre absurde », dont les pièces créent cette atmosphère de vide métaphysique que Kafka avait déjà introduite dans le roman.

La pièce « En attendant Godot » a été écrite en français. Pourquoi? Depuis 1946, Beckett est un dramaturge français. Il doit trouver quelque bien-être en France : en 1939 il était en Irlande et il rentre précipitamment en France à la nouvelle de la déclaration de guerre. « Je préférerais la France en guerre à l'Irlande en paix ». Ce choix provient évidemment de ce que la France est mêlée aux grands conflits qui engagent le sort de l'homme sur la planète.

En plus, l'Irlandais de langue anglaise Beckett entend avec une oreille neuve une langue littéraire riche, élaborée, prestigieuse ; pour lui la saveur de la langue française est surprenante. Le but essentiel de ses pièces et premièrement de la pièce « En attendant Godot » est de communiquer l'impression de mystère, de désespoir et d'anxiété de leur auteur confronté avec la condition humaine et son incapacité de découvrir un sens à l'existence.

L'apparition du sentiment de culpabilité au début même de la pièce prouve qu'il s'agit de tragique. Beckett fait dire à Vladimir : « Si ont se repentait ? » et Estragon demande : « De quoi ? », et Vladimir : « Eh bien... (il cherche) On n'aurait pas besoin d'entrer dans les détails. » Cela peut surprendre, car Vladimir et Estragon, au premier abord, évoquent plutôt le cirque et les clowneries. Ils sont grotesques et nous aurions tort de ne pas rire en lisant ou en voyant la pièce « En attendant Godot ». C'est ce que les critiques veulent dire quand ils appellent anti-héros les personnages de Beckett ou d'Ionesco.

Comme les personnages de Racine, ceux-ci sont faibles et impuissants devant la destin : la première parole d'Estragon est : « Rien à faire », et Vladimir répond « Je commence à le croire ». L'homme n'est pas confronté à des devoirs cornéliens ou à des passions raciniennes.

Il se heurte à des obstacles dérisoires. Il est tragique parce qu'il est ridicule. Pour réussir un beau suicide à deux du haut de la tour Eiffel faut-il pouvoir se payer l'ascenseur.

Le malheur de Vladimir et Estragon c'est que nul ne peut les prendre au sérieux, c'est la vie quotidienne qui est tragique, c'est vivre qui est un supplice.

Il reste à savoir qui est Godot que Vladimir et Estragon attendent. On a dit qu'il pourrait être Dieu de « God ». E. Bentley a signalé une pièce de Balzac (Mercadet) où l'on parle beaucoup d'un personnage, qu'on ne voit jamais : Godeau. Dans les deux pièces l'arrivée de Godeau/Godot est un événement ardemment attendu et qui sauvera miraculeusement la situation.

Nous ne saurons jamais qui est Godot. Samuel Beckett n'en sait plus. La réponse à la question : « Que signifie Godot ? » a été : « Si je l'avais su, je l'aurais dit dans la pièce ». A la rigueur chacun peut l'imaginer comme il l'entend. Mais ce qui importe au spectateur, ce qui le touche, le bouleverse ou l'angoisse, c'est l'état d'un être humain, d'un de ses semblables en train d'attendre.

Le sujet de la pièce est l'attente, en tant qu'aspect essentiel et caractéristique de la condition humaine. D'un bout à l'autre de notre vie on attend toujours quelque chose et Godot ne représente que l'objet de notre attente : un événement, une chose, une personne, la mort.

La condition des deux couples Vladimir/Estragon et Pozzo/Lucki c'est d'attendre. Cependant l'attente est un temps mort. Le sable du sablier s'écoule, mais il ne se passe rien. Beckett a tout mis en œuvre pour nous faire comprendre que le temps coule en

vain. Que faire donc ? Il ne reste qu'à attendre un événement véritable, c'est-à-dire quelque chose qui ne s'est pas encore produit depuis que le monde est monde.

Le surgissement d'un événement - appelons-le la venue de Godot, peu importe - serait proprement un miracle ; alors le temps mort redeviendrait vivant, alors Estragon et Vladimir seraient sauvés. Mais quel homme sensé peut croire aux miracles, peut les espérer sérieusement ?

Le miracle est un fait qui contredit l'ordre naturel des choses. Voilà pourquoi la condition de Vladimir et Estragon est tragique. Ils vivent dans un monde qui n'est pas fait pour eux, puisqu'un miracle serait nécessaire à leur bonheur.

Leur condition est absurde. Mais si Camus était un humaniste - la grandeur de l'homme vient pour lui précisément de ce que l'homme est un « étranger » dans le monde, il est lucide et connaît l'absurdité de sa présence dans le monde, il se révolte, Beckett ne l'est pas du tout. Vladimir et Estragon ne tirent nulle dignité d'être en opposition avec la nature et les choses, ils ne manifestent aucune supériorité sur ce qui les entoure. Ils sont seulement très malheureux et tous leurs efforts, voués à l'échec, ne font que les rendre ridicules.

Les œuvres de Beckett présentent la même difficulté. Ses personnages sont figés dans l'immobilité mais avant d'être vieux, ils ont été jeunes et ils font allusion à un passé où il n'en était pas de même. Alors comment se fait-il que l'on puisse passer d'un monde vivant à un monde mort ?

Quelle catastrophe soudaine a fait entrer ces hommes dans l'état d'interminable agonie où nous les voyons ? Le malheur a-t-il commencé du jour où Vladimir et Estragon ont pris conscience de l'absurdité de ce monde ?

Tendres clochards, ils parlent tranquillement par de petites plaisanteries, ils bougent encore un peu ; ce sont des hommes qui durent, à l'aise dans le pire. « En attendant Godot », ou le courage.

Professeur Elena Pavel

- *"Le désespoir est la maladie, non le remède" (Kierkegaard)*
- *"La grandeur de l'homme est dans sa décision d'être plus fort que sa condition." (Albert Camus)*

Pasiunea absurdului **(Emil Cioran - Eugen Ionescu)**

În 1934 se producea debutul a doi dintre cei mai importanți scriitori ai "noii generații spirituale" ieșite din Școala lui Nae Ionescu (având drept personalități de frunte pe C. Noica, M. Eliade, M. Vulcănescu, Mihai Sebastian, Petru XXX ș.a.): al lui Cioran cu "Pe culmile disperării" și al lui E. Ionescu cu "Nu".

Personalități puternice și aparent foarte diferite, chiar opuse, fapt ce iese la iveală mai ales prin stilul abordat de fiecare - Cioran fiind un liric, Ionescu un antiliric - se supun totuși aceleiași estetici a negației, consolidându-și opera pe valori negative.

Astfel c trăsături atribuite de Ion Pop lui E. Ionescu, precum "anticonvenționalismul radical", "relativizarea extrem a tuturor valorilor, pe fundalul unei grave crize metafizice", "devalorizare a jocului lumii și a jocului în lume, în perspectiva ultim, a morții" sunt definitorii și pentru Emil Cioran.

S-ar putea afirma în aceeași măsură și despre Cioran ca și despre Ionescu că reprezintă conștiințele frământate, în luptă continuă cu golul din lume, dar mai ales cu golul propriului eu, plecate într-o gravă aventură a găsirii identității, a găsirii unui loc care să nu fie (așa cum afirma Cioran însuși) "între pământ și cer" - poziție tragică prin excelență.

În eseu sau "Nu", E. Ionescu mărturisește: "nu am nici o convingere, nici o morală, nici o conștiință - de aceea mă intimidă orice convingere, orice morală, orice conștiință". Este aici o atitudine paradoxală, de negare dar și de recunoaștere totodată, a valorilor, însoțită de sentimentul amar că tot ceea ce înseamnă cunoaștere, conștiință, nu ajută individul să-și găsească locul firesc în lume, ci mai degrabă îl îndepărtează de ea. Este ceea ce constată și Cioran spunând: "conștiința a făcut din animal om și din om demon, dar ea n-a făcut din mine un Dumnezeu". Sau: "cunoașterea este o plagă

pentru viață" iar omul este "un animal îmbolnăvit de spirit" ("Pe culmile disperării").

Ne aflăm în apropierea unui demonism al cunoașterii: omul îmbolnăvit de cunoaștere devine un demon, un monstru, condiția sa fiind tragică. Cât de diferită este această imagine față de aceea creată de C. Noica în același an (1934) - "Mathesis sau lucrurile simple"! Suntem departe de imaginea omului care prin cunoaștere a devenit înțelept și senin.

De fapt Cioran urăște seninătatea înțelepților, înțelegându-i mai bine pe sfinți, căci "sfinții trăiesc în flăcări, înțelepții alături de ele" (E. Cioran, "Lacrimi și sfinți").

Și Cioran și E. Ionescu aspiră spre purificare ("Cum să mă purific", întreabă E. Ionescu, iar Cioran ar dori să cultive în el "viața pură" și amândoi pleacă din același punct: negarea propriului eu de care sunt nemulțumiți și căutarea eului profund.

Este o căutare și o nevoie disperată de autenticitate. Într-o lume în care "nu poți distinge binele de rău" (Cioran, "Pe culmile disperării"), în care valorile sunt ambigue, "autenticitatea se naște din neautenticitate" (E. Ionescu, "Nu").

Disperarea este evidentă la Cioran, marcată de orgoliu și diminuată prin ironie la Ionescu. Dar la amândoi ea se naște din neputința de a pune altceva în locul valorilor contestate și se manifestă prin negație:

"Cronicle și studiile mele critice nu s-au fondat niciodată pe credințele mele personale. Ele s-au fondat întotdeauna pe necredințele mele și ale dumneavoastră". "Trișez, ca să fac jocul mai amuzant" (E. Ionescu, "Nu").

Ambii scriitori trec printr-o criză a valorilor, criză care este de fapt, a lumii înseși. Cioran visează "la o întoarcere în haos", iar E. Ionescu are revelația că deja "suntem în labirint".

Analiza pieselor de teatru de mai târziu ale lui E. Ionescu s-ar putea organiza în jurul a trei axe principale: criza limbajului, criza valorilor și criza teatrului, teme anticipate de eseu "Nu". De altfel, intenția evidentă a acestor piese este aceea de a surprinde o lume paralizată în sentimentul răului care o domină și în care orice act de revoltă este inutil, iar conștiința omului se confruntă cu moartea inevitabilă.

Altfel spus, piesele de teatru ale lui E. Ionescu conțin aproape aceleași idei și sunt expresia aceleiași concepții din "Nu", doar că acestora li se pune masca discursului dramatic ce-l înlocuiește pe cel critic - confesiv.

Diferența dintre scriitorii luați în discuție este aceea că Cioran își smulge masca, impresionând prin sinceritate și prin trăire autentică, pe când E.

Ionescu se camuflează permanent sub ironie și autoironie.

Totuși și acesta se pronunță pentru o proză autentică, afirmând că "jurnalul este adevăratul gen literar", căci "romanul re-creează viața, pe când romanul o transcrie".

S-a afirmat mai sus că în piesele lui E. Ionescu, dominate de violența tragicului, conștiința omului se confruntă cu moartea. Moartea este una dintre temele anunțate de acesta încă din volumul său de debut; mai mult, el neaga totul, dar nu poate nega moartea; "Viața este un provizorat. Moartea mă definitivează". Cioran trăiește permanent cu sentimentul morții, simțind viața ca pe "o lungă agonie". "Conștiința morții face imposibilă viața", astfel că prin sentimentul imanenței morții în viață se introduce neantul în ființare. Și totuși nu renunță la viață și consideră o crimă a nu iubi viața, căreia îi face următorul jurământ: "niciodată nu te voi trăda de tot, deși te-am trădat și te voi trăda la fiecare pas". (E. Cioran, "Cartea amăgirilor")

A iubi și a contesta în același timp – iată paradoxul lui Cioran și al lui E. Ionescu în aceeași măsură.

Și Ionescu contestă valorile, îi critică aspru pe Arghezi, Camil Petrescu și pe Ion Barbu, dar își dorește să intre în lumea valorilor reprezentate de ei: "sufăr incomensurabil că nu sunt cel mai mare poet al Europei, cel mai mare critic universal"... Calea ce i se pare mai potrivită pentru a realiza acest lucru este și cea mai potrivită spiritului său, înclinat spre "negare și anarhie" (Ion Pop). Acest spirit a fost deseori etichetat ca teribilism când, în realitate, fronda sa permanentă dezvăluie un nihilism profund, de genul celui cioranian.

Dar ceea ce îi apropie cel mai mult pe cei doi scriitori români este pasiunea absurdului, pe care Cioran o declară în această formulare: "nu există argumente pentru a trăi și totuși trăiesc" ("Pe culmile disperării").

Existența absurdă a lui Emil Cioran o regăsim, cu alte valențe, în toată opera dramatică a lui E. Ionescu. Acesta optează pentru un teatru cu desăvârșire novator - teatrul absurdului, originalitatea acestei formule avându-și rădăcini în sensibilitatea autorului la absurdul existenței.

Teatrul lui Ionescu devine dramă a limbajului și a incomunicabilității, caracterizându-se prin fuzionarea șocant a tragicului cu comicul. Este un teatru iraționalist, respingând teatrul "aristotelic", irelevant pentru lumea modernă: "Cât despre logic, despre cauzalitate, să nu mai vorbim. Trebuie să le ignorăm cu totul".

Farsa tragică, ca modalitate de reprezentare a angoaselor unei umanități degradante, precum și "rinocerizarea", ca expresie a rezistenței omului în fața absurdului existenței sunt cele două ipostaze ale teatrului ionescian.

În concluzie, chiar dacă formula estetică prin care se consacră în literatura universală cei doi scriitori este diferit - la Cioran lirismul negativității, la Ionescu teatrul absurdului - itinerarul lor spiritual este asemănător, și scepticismul lor iremediabil, rămânând în vecinătatea concepției nihiliste.

Și tot în final - o întrebare: poate fi considerat spiritul contestatar al celor doi caracteristic întregii lor generații? Oare el nu-și are rădăcinile mai adânci în nemulțumirea unei generații ce-și simte condiția tragică - aceea a valorii autentice, dar fără prea mari șanse de afirmare datorită apartenenței la o "cultură minoră"?

Este probabil, căci Cioran vorbește despre "tragedia culturilor mici", iar E. Ionescu exclamă patetico-ironic: "Ce triste împrejurări au făcut României acest rol de figurant în cultură? Am să mor, fără să fi jucat un rol pe scena europeană, care se va nimici fără ajutorul meu!"

prof. Burlacu Luminița

- "Absurdul este rațiunea lucidă care-și constată limitele." (A. Camus).

Funcția formativă a calculatorului la orele de istorie

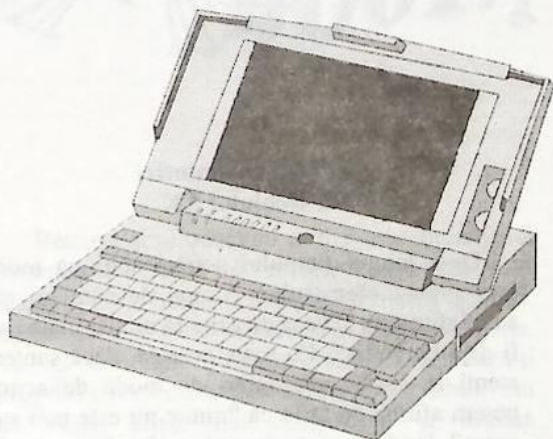
În aceste timpuri de SCHIMBARE, profundă și atotcuprinzătoare, finalitatea ultimă a educației nu mai poate fi adaptarea, ci ADAPTABILITATEA, care are, la rândul ei, drept condiție *siqua non*, capacitatea de autoformare.

Prin natura ei și prin resursele infinite de care dispune, istoria studiată în școală poate și trebuie să contribuie la formarea priceperilor și deprinderilor care îl vor face pe actualul elev, un om adaptabil, capabil să se autoformeze în viitor.

Pentru aceasta, studiul istoriei în școală trebuie să facă deplasarea de la latura informativă spre latura formativă, unul din țelurile fundamentale, de altfel al reformei școlare.

În munca profesorului de clasă se pune accentul acum pe înnoirea metodelor sau să le adaptăm la nivelul de dezvoltare al societății contemporane, la nivelul tehnicii actuale. Ori, în acest moment, calculatorul este cel care domină, de departe, toate domeniile societății. În mod normal, școala trebuie să-i pregătească pe elevi cu folosirea calculatorului.

În aceste rânduri, încerc să demonstrez că și la orele de istorie calculatorul trebuie și poate fi

folosit. Folosirea lui este recomandabilă la lecțiile care prezintă diverse evenimente dinamice (războaie, răscoale, revoluții) putându-se folosi hărți animate. Programele enciclopedice pot fi puse în valoare la orele de istorie, la orele de cultură sau la temele despre marile personalități. Calculatorul dă istoriei o nouă dimensiune mai ales elevilor care urmează clasele speciale de informatică. Prin cunoștințele lor, acești elevi pot face, în loc de un referat scris, un program pe o temă dată. Realizarea acestui program are multiple valențe: elevul caută și alege anumite informații istorice pe care le ordonează în baza

unui plan. Aceste informații-imagini, hărți, stampe, etc.-sunt transpuse într-un program special care are și un fundal sonor adecvat. În această experiență, elevul își perfecționează deprinderile și priceperile de a folosi calculatorul, învățând în același timp, și date istorice.

Acest experiment este în curs de desfășurare la clasa a IX-a B informatică din școala noastră și se pare că are succes. La acest experiment pot fi antrenați toți elevii care știu să folosească calculatorul.

Pentru aceasta însă, profesorul trebuie să desfășoare o activitate de asistare continuă. Lui îi revine sarcina de a prezenta tema, planul general al temei, soluțiile tehnice pe care elevul le transpune într-un program.

Metoda nu permite acumularea unui volum mare de cunoștințe de istorie, dar are un rol decisiv în formarea deprinderilor de muncă intelectuală: îi formează pe elevi să gândească singuri și să rezolve singuri unele probleme, găsească singuri răspunsurile.

Prof. Elena Alexandru

- "Istoria este tribunalul lumii." (Schiller)

Din perlele profesorilor

- Vreau să văd temele la control aș vrea să știu.
- Drept pedeapsă, mâine veniți cu părinții tuși la școală.
- V-am mai spus. Și dacă nu v-am spus, vă repet.
- Îl chem și pe director și după ce vine, vă urechez pe toți.
- Cine nu știe tabla înmulțirii data viitoare, îl pun să o învețe aici odată cu mine.

- Vedeți că-l chem pe director și așa o să-l vedeți pe dracu-n carne și oase.

- V-ați sculat dar n-am auzit nimic (profesorul nu a auzit soneria).
- Sunt elevi absenți în clasă?
- Stăm lângă o reacție până are loc.
- Treci la tablă și predă tu lecția dacă ești cretin.
- Pune mâna și gândește-te.
- Cei mai mulți au o notă. Majoritatea au două.
- De ce am făcut transformarea asta. N-am făcut nici o treabă cu treaba asta.
- Care sunt tipii de relație între aceste două procese.
- Pe holul liceului în zi de salariu: "Vine baa...nii!!!!"
- De vorbit știți dar de învățat nu știți să răspundeți.
- Pe acel bulevard se plimba o fată împreună cu tatăl său, de care era îndrăgostit autorul.

Din perlele elevilor

- Cătălina era îndrăgostită de o stea pe care o chema Luceafărul.
- În locul ciobanului din Miorița aș sta de vorbă cu ceilalți ciobani că de ce mă omoară.

- Alecsandri e cel mai mare poet român fiindcă are o tactică de exprimare care nu se

vede da' se aude.

- Eminescu spune despre Cătălina că era singură la părinți și foarte vrednică.
- Sfârșitul "Luceafărului" semnifică că toți oamenii sunt păcătoși dar fiecare în felul lui.
- Eminescu dorește patriei noastre numai bine și o dorește dulce.
- Dacă aș fi în locul Anei, nu aș sta să mă zidească. Aș pleca acasă.
- Meșterul Manole o întreabă pe Miorița că ce are de nu-i place iarba.
- Cine sapă groapa altuia, face bățături.
- Țara arde și baba-și face coc.
- O mână spală pe alta și mama pe tata.
- Ochii care nu se văd se scot ...din minte.
- Cine se scoală de dimineață e buimac.
- Ochi pentru ochi, lentilă pentru lentilă.

Culese de profesor
Laurentiu Bădicioiu

- "Comicul este negatia continuă a naturii." (F. Hebbel)

Modă

Cufărul cu amintiri al secolului XX

De-a lungul timpului s-a tot spus că moda este supusă efemerului. Numai de câte ori am auzit afirmația: "ceea ce azi e la modă, mâine va fi deja demodat". Cu toate acestea, dacă suntem atenți la marile prezentări de modă de acum, putem afirma cu tărie că "nimic nu este nou sub soare". Iar dacă scotocim prin cufărul cu amintiri al modei vedem că cei mai mari creatori ai momentului sunt profund marcați de stilurile timpurilor trecute.

Continuăm să scotocim prin "vechiul cufăr". Și știți peste ce dăm? Peste CORSET! Corsetul dădea multă bătaie de cap. O armată de servitoare munceau doar pentru a-i fixa acest obiect care-i va crea o talie ireal de subțire, dar care, în același timp îi provoacă și numeroase leșinuri, de aceea bunica nu pleca niciodată de acasă fără sticluta de săruri. Și asta doar pentru a fi frumoasă.

Doar doi ani ne mai despart de sfârșitul secolului XX. Cu îngăduință spunem doi ani, căci în realitate, este vorba de mult mai puțin. Astrologii, prezicătorii, ghicitoarele spun tot felul de minunății despre acest final. Cum va fi în cele din urmă? Doar Dumnezeu știe. Nouă nu ne rămâne decât un singur lucru : om trăi și om vedea. Și că tot vorbim de sfârșitul secolului XX, așteptăm cu nerăbdare să descoperim, mereu, ceva "nou" în moda acestor ani. Așteptările noastre ne fac să observăm că, de fapt, în ceea ce ne propune acum creativitatea creatorilor de modă este vorba mai mult de un "remember" al vremurilor trecute.

Frâncu Anca X A

Cu poalele-n cap

Renaște și tu odată cu primăvara. Înnoiește-ți veșmintele. Dacă nu te ține buzunarul să-ți schimbi toate hainele, cumpără-ți măcar o bluză, un pantalon, o fustă pe care le poți apoi combina. Te vei simți mai bine în straie noi. Creează-ți propriul stil conform personalității și modului tău de viață. Lasă frâu imaginației și îmbină "ingrediente" astfel încât să obții rezultate satisfăcătoare.

Care sunt aceste "ingrediente"?

Linia clasică, veșnic la modă, o notă modernă sexy, mirajul culorilor și multă inventivitate.

Cantitățile se modifică după gust.

Acum că știi rețeta pune-te pe treabă și nu uita o regulă foarte importantă: scoate-ți în relief calitățile și ascundeți defectele.

Se poartă în draci:

- toate culorile vii în special roșul
- asimetrii
- pălării, șepcuțe, băscuțe cât mai fistichii

- baticuri pictate de mână
- ciorapii groși din dantelă, în dungi cu diverse figuri geometrice
- amestecul de țesături
- de sus până jos în alb-negru
- costumul bărbătesc în dungi (mai late sau mai înguste) cu cămașă bărbătească și cravată
- pantalon clasic cu pensii trase la mașină
- bluze transparente din dublu voal
- fuste strânse deasupra genunchilor și nepătate

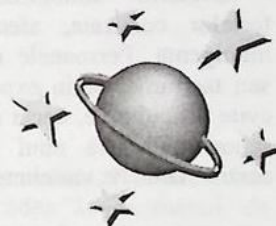
Las-o mai moale cu :

- pulovăre lălâi (locul lor a fost luat de pulovăre micușe strâmte până-n talie lucrate ciorăpește sau gen elastic)
- machiajul prea strident
- pantalonii cu pensele ne date la mașină

Emilia Panait & Adina Cochirleanu

XI-C

- "Moda este o formă de urăenie atât de intolerabilă încât trebuie să o schimbi din 6 în 6 luni" (Oscar Wilde)
- "Omul își schimbă ideile ca pe cravate" (E. Cioran)

Stele verzi pe...

CAPRICORN (22 decembrie – 20 ianuarie)

Persoanele născute sub acest semn se exteriorizează puțin, sunt pesimiste, cu mare spirit critic, dar în același timp loiale, cinstite, cu simț al răspunderii, perseverente, tenace, practice și realiste în activitățile zilnice. Nu pot fi ușor înșelate, capricornul are capacitatea de a se adapta la tot ce este nou și modern.

VĂRSĂTOR (21 ianuarie – 18 februarie)

Persoanele născute sub acest semn au un fel foarte plăcut de a conversa, sunt politicoase și îndatoritoare cu ceilalți. Sunt foarte active și

intuitive. Sunt persoane cărora nu le place vulgaritatea și se ridică vehement împotriva oricărei in Justiții sau discriminări. N-au pereche în a descoperi orice înșelătorie.

PEȘTII (19 februarie – 20 martie)

Persoanele născute sub acest semn sunt veșnic nehotărâte dar prea bune, prea amabile și astfel se lasă exploatate, încrezătoare, delicate, respectuoase, fără margini. Au o memorie ieșită din comun. Nu sunt deloc răzbunători.

BERBEC (21 martie – 20 aprilie)

Persoanele născute în Berbec au simț organizatoric, sunt în primul rând ființe care gândesc. Berbecul grupează cel mai mare număr de celibatari. Berbecii sunt persoane modeste, discrete, dar eficiente, pe care se poate conta. Berbecul nu va căuta să iasă în față, nici să se laude pentru un serviciu făcut.

TAUR (21 aprilie – 22 mai)

Persoanelor născute în Taur nu le place să fie bătute la cap ci să fie lăsate să acționeze, să reflecteze. Taurii sunt foarte realiști, nu se lasă impresionați ușor. Au multă răbdare și voință. Știu să fie plăcuți, surâzători, să se facă plăcuți prin voie bună. Nu cred deloc în noroc, în întâmplare.

GEMENI (22 mai – 21 iunie)

Gemenii simbolizează unirea, unitatea forțelor coalizate, afecțiunea determinată de inteligență. Persoanele născute sub acest semn sunt taciturne, puțin expansive și au credința să evite dificultățile, decât să se lupte cu ele. Nu se supun niciodată unui program riguros. Sunt caracterizate de vioiciune, mobilitate, curiozitate.

RACUL (22 iunie – 22 iulie)

Persoanele născute în zodia Racului au o imaginație bogată, Știu să viseze, să inventeze, să povestească mult, sunt generoase. Au un spirit visător și nestăvilit. Sunt ființe calme, ospitaliere, înțelegătoare, sensibile și romantice. Sunt apreciate pentru lipsa lor de agresivitate.

LEUL (23 iulie – 22 august)

Persoanele născute în zodia Leului sunt persoane amabile și generoase până la sacrificiu, pătrunse de spiritul dreptății. Înclină spre absolutism, gelozie, lipsă de măsură. Pierd rar controlul asupra situației. Ele văd de sus totul, detestă neeschivarea, spiritele injuste, rutina.

FECIOARA (23 august – 23 septembrie)

Persoanele născute în această zodie sunt persoane vesele, agreabile, intelectuale, cu o memorie excelentă. Își critică cu ușurință anturajul, tendința ce poate deveni o manie neplăcută. Sunt ființe expansive, care-si dezvăluie cu ușurință sentimentele. Sunt foarte integre, cinstite și nu le place să fie păcălite.

BALANȚA (23 septembrie – 23 octombrie)

Balanța înseamnă tendința spre conciliere, vitalitate temperată, simț al dreptății și al echității, îndreptarea de excese, diplomatie, arta de a-i împăca pe adversari. Dar persoanele născute sub acest semn pot fi și tiranice, pot dovedi un conformism care te face "impermeabil" oricărei influențe.

SCORPION (24 octombrie – 22 noiembrie)

Scorpionul este contradictoriu, complicat, de multe ori învrăjbit împotriva propriei persoane. Are un spirit pătrunzător și este o ființă care visează mult. Este clarvăzător, lucid, cu o judecată obiectivă, clară. Este observator, muncitor, mândru, imprevizibil, nu se supune.

SĂGETĂTOR (23 noiembrie – 21 decembrie)

Persoanele născute sub acest semn sunt dominatoare, nimic nu le poate opri, mondene, amabile, au simț estetic, sincere. Detestă ipocrizia și principiul după care se ghidează este "Scopul scuza mijloacele". Sunt vorbitori foarte buni, cu idei foarte clare. Sunt capabile de un devotament fără margini, sensibile, foarte plăcute, întreprinzătoare.

Verzea Cristina XI C

Cultivați în voi MANIERELE ȘI TACTUL

Din nefericire, puține sunt persoanele care, în zilele de astăzi se pot lăuda cu maniere desăvârșite. De cele mai multe ori recomandările codului bunelor maniere zac alături de acesta, pe fundul lăzii de zestre a bunicilor, aruncate prin pivnițe sau în pod, printre vechituri. Dacă însă vă doriți cu adevărat să produceți, în orice companie, impresia unei persoane cu maniere alese, acest lucru nu este chiar atât de greu de învățat.

CONTROLAȚI-VĂ GESTURILE

O femeie cu maniere alese se bucură de respectul tuturor, fiind la fel de plăcută și bărbaților și femeilor. Manierele unui bărbat depind în mare măsură de femeii deoarece o femeie impune și menține un anumit gen de comportament al bărbatului față de ea însăși. O astfel de femeie merită o doză dublă de respect față de sine; întâi datorită propriului mod de a se comporta în relațiile cu cei din jur, apoi prin influența pe care o are asupra bărbatului care o însoțește. O femeie care-și cotolează gesturile, cuvintele, comportamentul, o femeie cu maniere alese, va obliga bărbatul care o iubește să aibă mai mult grijă față de felul în care se exprimă, se poartă, să își controleze, la rândul lui, manifestările, exprimarea. În vocabularul unei femei nu trebuie să existe cuvinte indecente, tonuri ridicate, violență și agresivitate, indiferent de situație.

Nici femeile, nici fetele nu trebuie să neglijeze modul de a se așeza pe un fotoliu sau pe un scaun în prezența unui bărbat. Uitați de confort sau de abandonare în moliciunea unui fotoliu când în preajmă se află reprezentanți ai sexului tare!

NICI LUI NU-I ESTE PERMIS ORICE

La masă, în prezența unor femei, sau în condițiile în care o altă femeie se apropie, bărbații nu trebuie să se așeze. Abia după ce toate femeile au luat loc, se pot așeza și ei.

Când oferim flori cu o ocazie oarecare rostim în același timp și o formulă de felicitare. Dar dacă le ducem când mergem într-o vizită nu spunem nimic. În schimb gazda va mulțumi, le va aprecia, dar în nici un caz nu va spune: "Vai, nu trebuia să vă deranjați" sau "De ce ați dat atâtia bani când sunt atât de scumpe?".

Este greu să te controlezi și să respecti toate aceste reguli cu nuanțele lor. Este însă absolut necesar să cultivăm în noi, încetul cu încetul,

bunele maniere, cu foarte mult tact, în funcție de persoanele în compania cărora ne aflăm.

Moise Mihai
cls. a IX-a A

1. Creatorul vaccinului antirabic, Pasteur, a fost pe punctul de a cădea la examenul de bacalaureat, iar scriitorul Anatole France chiar a căzut la acest examen.
2. Autorul romanului "Ivanhoe", Walter Scott, a fost caracterizat de profesorii săi astfel: "e un prost și va rămâne prost". Tot așa, biologul suedez Carol Linné era considerat, în școală, înapoiat mintal.
3. Giuseppe Verdi era să cadă la conservator.
4. Le Corbusier, cel mai mare arhitect al secolului XX, n-a avut diplomă de arhitect.
5. F. Șaliapin s-a prezentat la un concurs pentru a fi primit în cor. A căzut la concurs, dar a ajuns cel mai mare bas al tuturor timpurilor.

Voica Maria Laura
cls. a X-a D

Curiozități

- Eclipsese solare influențează sănătatea omului. Cu o oră înainte și o jumătate de oră după eclipsă, viteza de sedimentare a eritrocitelor se modifică continuu, în funcție de fazele eclipsei.
- În urmă cu 10 milioane de ani, în Antarctica existau palmieri, iar apele oceanului atingeau o temperatură de 28° Celsius.
- O veche lege, încă în vigoare în statul Massachussets (SUA), interzice locuitorilor să se sărute în public, cu excepția duminicilor. O altă lege stabilește că 10 săruturi date aceleiași persoane echivalează cu o promisiune de căsătorie.
- Baștinașii dintr-o insulă din arhipelagul Tahiti, pescuiesc aruncând cu... pietre în pești, de pe prova pirogii.
- Circulația rutieră pe partea dreaptă a fost introdusă de Napoleon.
- Dintre toate vietățile, musca, melcul și steaua de mare sunt lipsite de organ auditiv.
- În partea de vest a deșertului Gobi, în apropiere de valea Tarim, se găsește un lac numit Rabnor. Acest lac își schimbă locul, deplasându-se la distanțe foarte mari, care depășesc uneori zeci de kilometri.
- Numele Canadei vine de la "aca-nada" ceea ce înseamnă "nu-i nimic".
- Mississippi vine de la cuvântul amerindian "mi-zi-si-bi", care înseamnă "Părintele Apelor".

Voica Maria Laura
cls a X-a D

Cetatea Sfântă

În vremurile vechi, Palestina se numea "Canaan" sau "Țara sfântă", "Țara făgăduinței", "Țara Domnului". În aceste teritorii s-a petrecut toată istoria Vechiului și Noului Testament. Cândva se vedea că ea este centrul lumii pentru că aici se întâlneau marile drumuri comerciale ale Asiei, Africii, și Europei. Palestina este împărțită în trei mari provincii: Iudeea, Samaria și Galileea. Ierusalimul, cetatea cea sfântă, se găsește în Iudeea. Este o cetate cu o vechime foarte mare clădită pe vârful muntelui Sion; de aceea se mai și numește și Cetatea Sionului. Tot aici a fost și muntele Moria pe care s-a urcat Avraam să jertfească pe fiul său Isaac. Pe vârful muntelui Moria s-a clădit mai târziu templul lui Solomon.

Ierusalimul a trecut prin multe încercări. A fost cucerit și dărâmat de Nabucodonosor, împăratul Babilonului în 606 î.d.Hr. În anul 37 î.d.Hr., Irod cel Mare, împăratul Iudeei, a poruncit ridicarea templului lui Solomon. În această perioadă s-a născut Iisus. În anul 70 d.Hr., evreii au încercat să alunge stăpânirea romană. Și Ierusalimul a fost trecut prin foc și sabie, așa cum spusese Mântuitorul: "Amin, amin zic vouă, că nu va mai rămâne aici nici piatră de piatră care să nu fie dărâmată" (Marcu 13, 1-4). După romani au venit perșii, islamicii care au adus religia mahomedană, cruciații, turcii și arabii. De aceea, Ierusalimul este împărțit în trei cartiere: evreiesc, musulman și creștin.

În cartierul creștin se găsește muntele Golgota cu Biserica Sfântului Mormânt, o adevărată cetate în stâncă, construită de împăratul Constantin cel Mare (326). Aici se adună creștini din toate colțurile lumii, iar slujba se oficiază în toate limbile.

Emoționantă este, de asemenea, "Peștera Laptelui" săpată în stâncă albă. Se presupune că aici s-ar fi ascuns Maica Domnului cu Pruncul, prigonită fiind de Irod.

Dar, dintre toate, cea mai tulburătoare este Marea Moartă, o mare unică pe acest pământ. Acolo este locul unde se ridicau cândva cetățile Sodoma și Gomora, pierdute de Dumnezeu pentru greșelile lor păcate. În apele ei nu trăiește nici o vietate datorită salinității foarte mari (1000 kg de apă conține 100 kg de sare). Marea pare și ea încremenită evocând, parcă, greul păcat ce a apăsător asupra vieților vechilor orașe. Pe țărm, o stâncă cu formele unei femei, se spune că ar fi soția lui Lot, pietrificată pentru că întorsese capul să privească cetatea distrusă prin foc și pucioasă. Arabii numesc astăzi această mare "Marea lui Lot".

Așa cum a spus Mântuitorul, din cetatea Sionului – templul lui Solomon – nu a mai rămas decât un zid, numit Zidul Plângerii. La el se strâng evrei din toată lume. Risipiți sub blestemul pe care singuri și l-au luat ("sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri"), evreii se strâng lângă zid și-și plâng marea pierdută. Fiecare evreu împlântă în zid un cui, simbol al legăturii cu trecutul și al speranței reînvierii Sionului (credința numită sionism).

Cetatea Sfântă a păstrat o mulțime de vestigii despre poporul ales și a rămas unul dintre cele mai mari centre turistice. Dar, pentru un creștin, Ierusalimul înseamnă Ierusalimul ceresc, adică Ținta pelerinajului vieții către Cetatea Domnului.

Pârvu Daniela, XII D

- "Dumnezeu, ființă nemărginită există, de vreme ce eu ce eu, ființă mărginită, am ideea lui." (Descartes)
- "Numai în biserică eul individual se revelează sieși." (P. $\leq$ ea)
- "Cine nu-L iubește pe Dumnezeu până la absurd n-are nici un rost să se mai încurce cu el." (E. Cioran)
- "N'attendez pas le jugement dernier. Il a lieu tous les jours." (A. Camus)

Sensul creației

Divinitatea a creat nenumărate corpuri cerești de diferite mărimi și alcătuiți, care sunt grupate în sisteme solare ce își urmează continuu pozițiile lor în Univers.

Întreaga existență a lucrurilor, este creația lui Dumnezeu, spiritul său se află în tot ce se numește materie, de la mineral la plante, apoi la animale și la om.

Originea materiei, legile naturii, stelele și galaxiile și Pământul, întregul cosmos sunt creații ale divinității

Materia primordială a Universului care a stat

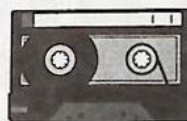
la baza creației este eterul universal acela care face ca energia electromagnetică, gravitațională sau nucleară să se propage în Univers sub formă ondulatorie. Referitor la procesul creației omului se poate pune întrebarea dacă aceasta este un accident, sau era în planul de creație al divinității. Pe Pământ apare chipul bărbatului și al femeii în corpuri fizice și începe înmulțirea oamenilor pe cale sexuală. Problema care se pune este aceea dacă Dumnezeu ar mai fi creat pe om cu corpul său fizic, dacă nu ar fi avut loc această răzvrătire Luciferică.

Procesul reîncarnării, care este tot o lege divină ar avea același scop acela de a da posibilitatea spiritelor să se poată purifica și astfel să se poată întoarce în lumea nemuritoare a oamenilor astrali, care i-au rămas credincioși lui Dumnezeu. Afirmatia biblică referitoare la Geneză, trebuie analizată cu multă atenție deoarece Geneza nu trebuie înțeleasă ca și cum nașterea Pământului ar fi fost prima creație a lui Dumnezeu.

Pământul actual a fost creat pentru a permite coborârea omului din planul astral în cel fizic și pentru a crea o conștiință personală prin dezvoltarea unor noi concepții.

Costache Anca.

- "Ceea ce știm are dublă valoare dacă recunoaștem totodată că nu știm ceea ce nu știm" (Arthur Schopenhauer)

Pulsul strazii

R: Ce părere aveți despre liceul "Grigore Tocilescu"?

Este un liceu cu tradiție, primul liceu din Mizil, înființat în anul 1919. Absolvenții acestui liceu au devenit directori de întreprinderi, specialiști atât în domeniul economic cât și în cel agricol, pentru că a avut mai multe specializări în decursul anilor. A suferit schimbarea datorată reformei învățământului din 1948 și bineînțeles că și profilurile au fost schimbate de la an la an în funcție de necesitățile economice.

R: Credeți că absolvirea liceului mai are viitor?

Eu sunt convins că da, pentru că starea de normalitate trebuie să revină. Actuala stare de incertitudine, de neluare în seamă a valorilor trebuie să se încheie, trebuie să intrăm pe făgașul normal când oamenii cu creier și cu specializări de vârf să înceapă să facă treabă.

R: Care este părerea dumneavoastră despre liceul teoretic "Grigore Tocilescu"?

"Părerea mea este destul de bună. Față de celălalt liceu mi se pare totuși un liceu mult mai bun și cred că cei care absolvă acest liceu au un altfel de merit față de ceilalți."

R: Credeți că absolvirea liceului mai are viitor?

Da, dar fără facultate nu le văd absolvenților un viitor prea strălucit.

R: Care este părerea dumneavoastră despre liceul teoretic "Grigore Tocilescu"?

În primul rând vreau să vă spun că am o părere extraordinară de bună pentru toți elevii buni ai școlilor gimnaziale din oraș și din împrejurimi se îndreaptă spre acest liceu și marea majoritate a absolvenților reușesc la colegii și universități.

Acest liceu se bucură de un colectiv de cadre didactice tinere, cu putere de muncă, dar în același timp și de niște cadre cu experiență didactică, îmbinându-se astfel armonios activitatea celor tineri cu activitatea celor vârstnici.

Se bucură de un director tânăr, cu forță de muncă, căruia îi urez succes atât lui cât și celorlalte cadre didactice, iar elevilor să pună osul la treabă pentru a obține și ei rezultate pe măsura muncii depuse de cadrele didactice.

R: Credeți că absolvirea liceului mai are viitor?

Absolut. Absolvirea liceului are un viitor deosebit pentru că studiile se cer întotdeauna indiferent de societatea în care trăim.

R: Care este părerea dumneavoastră despre liceul teoretic "Grigore Tocilescu"?

În calitate de absolventă a liceului Grigore Tocilescu, pot să spun că am o părere foarte bună. La liceu m-am distrat foarte bine, învățatul a fost învățat dar nu am dus lipsă de nimic. Am auzit că se fac lucruri bune în liceu, mă refer nu numai la activitățile școlare cât și extrașcolare.

Profesorilor le urez succes și promoții cât mai bune.

R: Care este părerea dumneavoastră despre liceul teoretic "Grigore Tocilescu"?

Am o părere foarte proastă și nu vreau să mă cert iar cu ei.

R: Care este părerea dumneavoastră despre liceul teoretic "Grigore Tocilescu"?

Am o părere bună. Eu cred că se învață carte iar elevii sunt disciplinați?

R: Copilul dumneavoastră e mulțumit de ceea ce se întâmplă în liceu?

Eu zic că da. Așa cum tinerii de azi au păreri ascunse este posibil și ceva secrete față de mine dar raportat la părerea este bună.

Realizat de Anca Borcea XI A
și Cătălina Iliescu X B

Pagina Științifică
Pagina Științifică

Cu ochii-n soare

Sfârșitul acestui mileniu va fi marcat de un fenomen astronomic deosebit și anume eclipsa de Soare. În legătură cu acest fenomen, specialiștii au precizat că Pământul este singura planetă unde se poate realiza datorită unei coincidențe. Luna care acoperă Soarele în timpul unei echipe se află mai aproape de noi decât Soarele de câte ori diamantul Lunii este mai mic decât cel al Soarelui, dar ceea ce contribuie la și mai multe realizări eclipsei de Soare este forma eliptică a traiectoriei Pământului.

Dar ce este de fapt o eclipsă totală de Soare?

Ea reprezintă dispariția totală de scurtă durată a imaginii unui astru ca urmare a interpunerii unui alt corp ceresc între el și observator.

Alunecând pe suprafața Pământului, vârful umbrei lăsat de Lună schițează pe această suprafață "zona de vizibilitate a eclipsei de Soare". Lățimea acestei zone este de 300 km; dacă mai adăugăm la aceasta și faptul că durata sa se reduce la aproximativ 7,5 minute ne putem da seama că o eclipsă totală de Soare este un fenomen destul de rar.

Pentru fiecare punct al globului pământesc, o priveliște de acest fel poate fi văzută odată la două-trei sute de ani.

Asemenea fenomene au avut loc în 1936 pe teritoriul actual C.S.I., în 1941 între Lacul Ladoga și Alma-Ata în 1947 în Brazilia, etc.

Eclipsa de Soare poate fi văzută de pe planeta noastră numai într-o zonă luminată, unde Luna acoperă Soarele; în limitele acestei zone, eclipsa este totală pentru unele puncte și parțială pentru altele. Momentul în care se produce eclipsa de Soare diferă și el de la loc la loc datorită faptului că umbra Lunii se deplasează pe suprafața Pământului și acoperă diferite puncte ale acestuia la momente de timp diferite.

Anul acesta zona de vizibilitate maximă a eclipsei se află pe teritoriul României, mai precis în sudul țării noastre.

Ne vedem în bezna pe 11 august la Râmnicu Vâlcea.

Oana Dima
cls. XI B

De la DACIA la RENAULT

După aproape un deceniu de tranziție sovaielnică spre o economie de piață, discuțiile referitoare la strategia economică ce trebuie urmată în domeniul auto au început în jurul aceleiași dileme. Dacă este sau nu concurența un fenomen necesar? O dilemă pe care economia de piață, atât de dorită de majoritatea românilor a rezolvat-o de multă vreme, optând pentru un comerț liber, care să stimuleze concurența. Secretul eficienței economiei ridicate este libera concurență care stimulează creativitatea, conducând la o calitate superioară și prețuri reduse. În economia de piață, concurența dintre mai mulți agenți economici într-un domeniu este un lucru pozitiv pentru cumpărător însă dă multă bătaie de cap celor implicați în competiție. Astfel pentru a reuși, ei trebuie ori să scadă prețul bunurilor produse, ori să le crească mult calitatea. În ambele cazuri, câștigător iese cumpărătorul.

Până în 1990, noțiunea de concurență nu avea nici o relevanță pentru economia românească în general și, implicit pentru

fabricile românești de auto

Piața auto românească era o piață monopolistă, uzinele auto românești nu aveau nici un fel de concurență. Deși în România existau fabrici de automobile pe de-o parte acestea nu concureau, deoarece produsele lor reprezentau segmente diferite de piață, iar pe de altă parte oferta se afla cu mult sub nivelul cererii, trebuind să aștepti luni și ani până la livrarea "autoturismului" (DACIA).

Rezultatul îl cunoașteți cu toții: aceleași produse vechi, de o calitate îndoielnică, produse de zeci de ani și pe care, pentru a le putea cumpăra trebuie să te înscrii cu 5-8 ani înainte, și să plătești bani grei pentru a putea alege una cu defecte mai puține.

După 1990 peisajul automobilistic românesc s-a diversificat mult prin apariția de șosele a mărcilor auto străine, majoritatea aduse la mână a doua. Mașinile second-hand reprezentau o bună alternativă la bătrâna DACIE care a început treptat - treptat să piardă teren. Volumul mare de mașini second-hand aduse în anii 90-92 au creat temerea pentru guvernanți ce conduceau un Mercedes, B.M.W. sau Porche că acestea pot pune în pericol fabricile auto românești.

Pentru a contracara importul masiv de auto second-hand s-a interzis aducerea în țară a mai vechi de 8 ani, care urmărea în principal protecția consumatorilor de automobile principalele generatoare de accidente.

De fapt această lege o măsură protecționistă mascat menit să salveze uzinele auto românești.

Legea spune clar: Un Mercedes sau Porche fabricate în urmă cu 8 ani și o zi sunt iminente generatoare de accidente, pe când o Dacie 1100 fabricată acum 20 de ani, nu.

Apariția unui nou fabricant național la Craiova prin crearea unei firme RODAE a aprins un nou conflict cu importatorii de auto noi. Diferența mare de preț e DACIA, DAEWOO și importatori a făcut ca piteștenii să nu concureze direct cu ceilalți, ei beneficiind de o clientelă asigurată (majoritatea românilor).

DAEWOO, care produce auto asemănătoare calitativ și ca preț cu cele importate are resimțit puternic concurența importatorilor. Inițial, Guvernul României a aprobat introducerea în țară pe o perioadă limitată de automobile

Daewoo.

Încărcarea prețului mașinilor importate cu taxe vamale a făcut ca la performanțe similare să existe diferențe mari de preț și datorită acestor diferențe de preț în 1996-1997 vânzările lui DAEWOO au cunoscut o adevărată explozie în timp ce vânzările importatorilor s-au situat sub pragul rentabilității acestora. Războiul între DAEWOO și importatori a reizbucnit în 1998, când importatorii au căpătat o serie de facilități. DAEWOO consideră că locurile de muncă pe care le-a creat în România trebuiesc protejate printr-o măsură protecționistă (iarăși taxe peste taxe pentru importatori). Intrarea în țară a lui RENAULT prin cumpărarea uzinei DACIA redeschide subiectul. Francezii pretind interzicerea importului de mașini iarăși second-hand pe o perioadă de 5 ani pentru a contracara concurența de data asta fie de 2-8 sau 10 ani. Și asta în timp ce RENAULT este considerat un adevărat competitor pentru DAEWOO, ce va crea în țară un climat favorabil cumpărătorului.

Nu știu dacă RENAULT va interzice și importul de auto proprii second-hand. Deci, după toată această agitație revenim la ceea ce am început: o piață monopolistă izolată de restul lumii.

Concluzia o las să o trageți dumneavoastră.

Sergiu Macovei XI A

Sperante ale științei omului despre om

Dezvoltarea cercetărilor pe plan mondial, arată că societatea modernă a sesizat rolul important al științei și al noilor tehnologii, pentru rezolvarea unor probleme importante ale umanității. În domeniul biologiei, cercetările urmăresc nu numai cunoașterea profundă a organismelor vii la nivelul celular și molecular, dar și manifestarea informației lor genetice pentru a putea fi transformate în conformitate cu nevoile sociale. Ingineria genetică, ramură de vârf a biologiei moderne, este produsul necesităților sociale care impun găsirea unor noi modalități, mai eficiente, de rezolvare a unor mari probleme ale umanității. Printre acestea cităm: nevoia crescândă de alimente și în special de proteine, profilaxia și tratamentul celor peste 3000 de maladii ereditare umane, tratamentul maladiilor canceroase, producerea de medicamente (antibiotice, hormoni, seruri, vaccinuri, interferon, anticorpi, etc.) pe o cale nouă și în cantități nelimitate, influența civilizației industriale asupra fondului genetic uman și al diferitelor specii de plante și animale, etc.

Ingineria genetică definită ca un ansamblu de metode de manipulare a materialului genetic la nivel celular și molecular, urmărește sinteza artificială și transferul de gene peste barierele de specie în vederea obținerii de plante și animale cu o nouă arhitectură și cu o capacitate mărită de a satisface nevoile societății umane.

După cum se știe, fiecare organism viu, de la cei mai simpli viruși, la cele mai evoluate mamifere, are propriul său program genetic, înregistrat sub formă codificată în genele sale. Acest program genetic determină toate caracteristicile anatomofologice, fiziologice, biochimice ale organismelor. Ingineria genetică urmărește modificarea acestor programe genetice, adică o reprogramare a organismelor pentru a produce o gamă largă de substanțe utile necesare societății umane.

Dezvoltarea cercetărilor în biologia celulară și moleculară, a geneticii și ingineriei genetice, a biochimiei și a microbiologiei, a biofizicii și matematicii aplicate, au creat posibilitatea aplicării integrale a cunoștințelor din aceste domenii, în vederea realizării unor biotehnologii moderne și de mare eficacitate, făcând posibilă apariția unei adevărate bioindustrii.

Biotehnologiile moderne urmăresc să utilizeze microorganismele (bacterii, drojdii, mușegaiuri, etc.), culturile de celule vegetale și animale pentru producerea unei game foarte bogate de substanțe specifice, utile economic, de

la cele clasice (fabricarea pâinii, berii, oțetului, brânzeturilor) până la cele noi, necesare în agricultură și industria alimentară (proteine alimentare și furajere, aminoacizi, enzime), în industria farmaceutică (hormoni, alcaloizi, vitamine, vaccinuri), în industria chimică (alcool, biopesticide, solvenți), în exploatarea petrolului, și a unor minereuri, în producția de bioenergie, în conversia deșeurilor și subproduselor agricole

și industriale, în combaterea poluării mediului înconjurător, etc.

Primele aplicații ale biotehnologiilor moderne au avut implicații în industria farmaceutică. Prin manipularea informației genetice a unor microorganisme, s-a început producția industrială și comercializarea unor medicamente cum sunt: insulina, hormonul de creștere umană, diferite antibiotice, sulfamide, vitamine, vaccinuri, substanțe antivirale și antitumorale, cum este interferonul, medicamente antifungice, agenții tuberculoză, anticorpi monoclonali, enzime digestive, etc.

Aplicațiile biotehnologiei în industria alimentară sunt considerabile. Este vorba de proteinele neconvenționale, produse cu ajutorul drojdiilor, utilizând o gamă variată de substraturi: parafine, grăsimi reziduale, zerul din industria laptelui, melasele din industria zahărului și reziduurile din distilării, metanolul, etc.

S-au dezvoltat biotehnologii și pentru sinteza de aminoacizi esențiali cum este lizina și acidul glutamic, cu ajutorul unor bacterii. Proteinele și aminoacizii respectivi sunt utilizați în hrana animalelor și a omului.

În industria alimentară, se folosesc cu multă eficiență enzimele produse prin biotehnologii cum sunt amilazele, proteazele, pectinazele, celulozele, etc. Un exemplu de utilizare a enzimelor îl constituie hidroliza enzimatică a amidonului cu ajutorul unei sușe bacteriene speciale de *Bacillus licheniformis*, care poate acționa și la temperaturi de peste 100°C. Hidroliza amidonului se realizează atât sub acțiunea temperaturii ridicate cât și a enzimei α -amilază. Pe plan mondial se produc astfel câteva milioane de tone de zahăr de porumb.

Biotehnologiile moderne sunt utilizate la sinteza unor hormoni cum sunt: angiotensina II, somatostatina, insulina, hormonul de creștere, interferonul, anticorpi monoclonali, etc., la bacterii.

S-au creat artificial o mulțime de tulpini de microorganisme capabile să sintetizeze eficient numeroase medicamente de uz uman și veterinar. Se cunosc peste 5500 din care cca. 100 sunt utilizate în terapeutică.

Primul hormon uman sintetizat cu ajutorul bacteriilor recombinat genetic a fost somatostatina. S-a obținut sinteza artificială a celor 2 gene implicate în sinteza insulinei, care au fost apoi într-un plasmid și transferate la bacteria *Escherichia*. Fiecare celulă bacteriană a produs cca. 100.000 molecule de insulină. Aceasta a făcut posibil comercializarea insulinei

produsă pe această cale, sub denumirea de humulină.

Sinteza hormonilor steroizi, implicit a cortizonului cu o mare eficacitate în tratamentul reumatismului articular, hidrolizarea progesteronului de către o specie de fungi *Rhizopus arrhizus*, transferul genelor virale, ce ccin, în celulele de drojdie de bere *Saccharomyces cerevisiae*, transferul genelor interferonului în genomul culturilor de celule de tip hibridoma (celule hibride rezultate din fuzionarea unor celule producătoare de interferon cu celulele tumorale), constituie o mare realizare a geneticii.

De asemeni transferul genelor care determină sinteza albuminei din ouăle de găină, îmbogățirea în proteine a amoniacului cu ajutorul drojdiilor din specia *Candida Tropicalis*, obținerea unor proteine monocelulare utilizându-se ca substrat metanul sau metanolul cu ajutorul bacteriilor *Methylophilus methylotrophus*.

Un alt exemplu de biotehnologii moderne sunt cele care valorifică biomasa regenerabilă pentru producția de energie.

Prin recombinarea genetică "in vitro" s-a obținut o sușă tetraplasmică, ce conține toate genele care intervin în metabolizarea diferiților constituenți ai petrolului. Metoda de combatere a petrolului cu ajutorul microorganismelor, prezintă avantajul că nu introduce în mediu alți agenți poluanți, cum sunt de pildă detergenții.

În sfârșit nu trebuie să uităm că una din speranțele geneticii o constituie terapia genetică, care va deveni o realitate a secolului XXI. Să sperăm că în secolul XXI vor fi condiții favorabile pentru a putea crea noi biotehnologii, programe genetice artificiale, adică organisme care să corespundă pe deplin cerințelor umane, putându-se astfel rezolva problemele radicale privind alimentația, medicina profilactică și curativă, noi forme de energie, protecția mediului ambiant.

Prof. Covaliuc Milena

Ce este El Nino?

Produce căldură. Produce frig. Aduce focul și ploaia, ospăt și foamete. Dar ce este El Nino?

El Nino este ca un anotimp care apare la intervale neregulate și rămâne pentru o perioadă de timp nedefinită; este însoțit de o serie de schimbări climatice, schimbări care încep în zona tropicală a Oceanului Pacific. În acest interval alizeele din zona ecuatorială pacifică încetează; o masă imensă de apă de pe coasta Indoneziei începe să se deplaseze spre Est, înspre America. Această apă caldă încălzește și aerul de deasupra ei, antrenând furtuni care se abat asupra S.U.A. și a întregii lumi. Se pune întrebarea: de ce apare fenomenul El Nino? Răspunsul este următorul: El Nino rezultă din interacțiunea straturilor de suprafață ale Oceanului și atmosfera din zona tropicală a Pacificului. Dinamismul intern și sistemul ocean-atmosferă determină instalarea și desfășurarea fenomenului El Nino. Procesele fizice sunt complicate, dar ele implică interacțiunea aer-apă și valuri uriașe. Acest sistem oscilează între cald (El Nino) și neutru sau rece (La Nina) cu o periodicitate naturală de 2-7 ani. Deci, acest fenomen apare neregulat, caracteristici fiind anii 1976-77, 1982-83, 1986-87, 1991-1994.

O altă întrebare care preocupă în legătură cu fenomenul El Nino, este aceea legată de localizarea lui geografică și anume: toate evenimentele El Nino apar numai în Oceanul Pacific? Cu adevărat ele sunt legate de acest bazin oceanic, datorită întinderii uriașe a acestuia, întindere ce are drept rezultat variații ale vântului ce produc valuri cărora le ia mult timp să traverseze oceanul, astfel încât acestea se adaptează la aceste variații mai încet. Spre deosebire de Oceanul Pacific, Oceanul Atlantic și Indian, fiind mai înguste se adaptează mai repede la variații de vânt, iar malurile lor influențează climatul sezonier mult mai semnificativ decât malurile Pacificului. Oceanul Indian care are și o altă particularitate, și anume este guvernat de musoni. Cum poate fi detectat

fenomenul El Nino? În Oceanul Pacific, în zona tropicală sunt folosite mai multe metode: observarea prin sateliți, analize ale nivelului apei, ale temperaturii, analize ce sunt parte a programului TOGA (Tropical Oceanic Global Atmosphere - Atmosfera Globală din Zona Tropicală Oceanică).

Din aceste analize și observații asupra fenomenului s-a constatat că urmările provocate de El Nino sunt dintre cele mai diverse și mai grave: ploi masive în Indonezia și Asia de Sud-Est, incendii în Australia și Indonezia, inundații în Peru, însoțite adesea de boli epidemice, iar în America Centrală se produc uragane puternice care pot ajunge până în Hawaii. Durata evenimentului este de aproximativ un an, iar fenomenul apare la fiecare 2-7 ani, într-un sistem neregulat și neînțeles. Numele de El Nino a fost dat de pescari unui curent cald care apărea în fiecare an în jurul Crăciunului. Acum numele El Nino se referă la faza caldă a unei oscilații largi în care temperatura la suprafață a părții central-estice a zonei tropicale a Pacificului crește cu până la 4°C, cu schimbări în vânturi și ploi. Faza caldă a El Nino durează de obicei 8-10 luni, iar ciclul întreg 2-7 ani și include adesea faza rece (La Nina), care poate fi la fel de puternică.

În concluzie, evenimentul El Nino apare pe furtuni, la intervale neregulate și cu efecte diferite. Oamenii de știință studiază El Nino separat de efectele sale; această separare demonstrează că aceste schimbări climatice interacționează cu restul sistemului climatic. "El Nino" nu este "responsabil" pentru nici o furtună, dar este un element vital în același timp, pus în evidență cu mult timp în urmă, dar studiat asiduu după 1960.

Traducere de pe Internet
articol de **CHRISTINA JOHNSON** ('S BABY)

Forta elastică. Legea Hooke

Forțele elastice sunt forțe interne care apar în regiunile deplasate ale corpurilor solicitate și sub acțiunea cărora ele revin la forma inițială. În urma acțiunii unei forțe elastice asupra unui corp acesta se poate destinde, comprima sau răsuci.

Material didactic:

- două panglici din cauciuc sau două ventile;
- două cârlige;
- suport din lemn.

Concluzie: alungirea depinde direct proporțional de forța deformatoare și de lungimea inițială și invers proporțional de secțiune și de modulul de elasticitate. Alungirea este egală cu produsul dintre forța și lungimea inițială supra produsul dintre secțiune și modulul de elasticitate. Această relație reprezintă legea Hooke sau legea deformărilor elastice. Legea lui Hooke este o lege empirică, obținută experimental, valabilă până la anumite valori ale efortului unitar, valori caracteristice materialului solicitat, motiv pentru care este denumită și lege de material.

Mod de lucru:

Nr. Det	OPERATIA	lung. init. l_0	lung. fin.	DIF. $\Delta L = l - l_0$	F (N)	S	OBSERVATII	CONCLUZIE
1.	Luăm două panglici egale ca lung., de aceeași secțiune și din același material. Acționăm asupra lor cu forțe diferite.	6 cm 6 cm						
		10 cm	10,1	0,1	0,5	S	Când acționăm cu o forță mai mare corpul se alungește mai mult.	Alungirea depinde direct proporțional de forța deformatoare.
		10 cm	10,2	0,2	1	S		
2.	Folosim două panglici (tubușoare) din același material, aceeași secțiune, dar unul de lungime dublă față de celuilalt. Acționăm asupra lor cu forțe egale.	6,2	6,5	0,3	0,8	S	Cel cu lungimea inițială mai mare s-a alungit mai mult.	Alungirea depinde direct proporțional cu forța deformatoare.
		12,4	12,7	0,3	0,8	S		Alungirea depinde direct proporțional de lungimea inițială a materialului.
		6,2	6,4	0,2				
3.	Suspendăm două panglici din același material, de aceeași lungime, dar de secțiuni diferite. Acționăm asupra lor cu forțe egale.	6,1	6,3	0,2	0,8		Cel cu secțiunea mai mică se alungește mai mult.	Alungirea depinde invers proporțional de secțiunea materialului.
		6,1	6,6	0,5				Alungirea depinde invers proporțional și de modulul de elasticitate.

- "Știința fără conștiință nu-i decât ruina sufletului." (F. Rabelais)

Război în Iugoslavia

Un mare poet, Nichita Stănescu, blestema în urmă cu 30 de ani, blestema pe orice potențial dușman al sârbilor

SÎRBII

Să-l ia dracu pe ala care se culcă
pe o inimă de sârb
N-o să doarmă nici o secundă.
O să strige către pasărea cea mare
care ține loc de cer
în Serbia:
Mă sufoc, mă sufoc!
De ce-mi respiri tu, pasăre, aerul meu?
Iar pasărea va răspunde:
Acesta nu este un aer pentru respirație
Este un aer care se cântă.

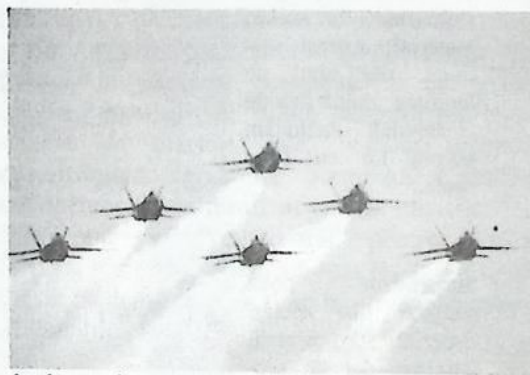
SRBI

Nek davo nosi onog koji će leći
ha srpsko srce.
Neće usnuti ni za tren.
Vicnuće velikoj ptici
Koja je umeste neba
nad Srbijom:
Gusim se! Gusim se!
Zasto mi ti, ptico, udišeš vazduh?
A ptica će odgovoriti:
To nije vazduh za disanje
ovo je vazduh za pevanje.

Nu de puține ori istoria s-a scris și (din nefericire) încă se mai scrie cu sânge. Cele mai devastatoare și mai costisitoare războaie din istoria recentă a omenirii au fost Primul și Al Doilea Război Mondial. Ele au îndoliat întreaga Europă pe termen scurt iar pe termen lung (după împărțirea sferelor de influență între S.U.A. și U.R.S.S.) au jalonat un nefericit destin țărilor din Estul Europei. După încheierea războiului rece, blocul aparent solid, format din statele est-europene, s-a spart. Convulsii mai mult sau mai puțin dramatice au avut loc în toate aceste țări. Fosta R.S.F. Iugoslavia a cunoscut cel mai violent proces de destrămare. Rând pe rând își vor proclama independența Croația și Slovenia, Macedonia și Bosnia-Herțegovina (toate în 1991) urmate de Serbia și Muntenegru (27 aprilie 1992) care, împreună cu provinciile autonome Kosovo și Vojvodina, vor alcătui noua Federație Iugoslavă.

Așadar războiul fratricid din fosta R.S.F.I. se va fi încheiat prin înființarea acestor noi republici. Chiar înroșite de sânge, înțelegerile la care se ajunsese păreau a pune capăt unui război civil soldat cu victime numeroase și cruzimi înfiorătoare. Balcanii au explodat însă din nou când super armada NATO a hotărât să rezolve un conflict intern iugoslav în care miza era provincia autonomă Kosovo, componentă a actualei Iugoslavii. NATO a uzat astfel de dreptul forței și încearcă să rezolve acest conflict intern iugoslav prin bombardamente zilnice devastatoare.

Orientarea însă fără echivoc: susținerea alianței nord-atlantice cu orice preț. Postura României este însă delicată; aspiranta la NATO dar și prieten tradițional și vecin al Iugoslaviei. Cu alte cuvinte între ciocan și nicovală. Cu toate acestea opinia publică românească (așa cum se reflectă în mass-media) este categoric împotriva raidurilor și bombardamentelor NATO asupra vecinilor noștri. În astfel de momente critice recursul la istorie, la o istorie nu prea îndepărtată, poate fi folositor. În urmă cu aproape 30 de ani un genial poet român, Nichita Stănescu, trăia (în vremuri de pace) o

înalță mirare descoperind sufletul sârbilor. Rezultatul a fost publicarea unui volum de poezii intitulat "Belgradul în cinci prieteni"/ "Belgrad U Pet Prijatelja" apărut în 1971 în Iugoslavia și-n 1972 în România. Nichita redescoperă Iugoslavia în 1982, un an înaintea morții, când primește premiul de poezie "Cununa de aur" de la Struga. Din primul volum am selectat două poezii, iar din al doilea, reprezentând o antologie de poezii ale premianților de la Struga de-a lungul anilor, volum intitulat "Poezie și Umanitate", am ales poezia pentru care Nichita a fost premiat. Ea a fost rostită cu ani în urmă la Struga, acolo unde acum pământul e cutremurat de bombe.

Profesor Bădicioiu-
Laurențiu-Alexandru

Trist cântec de dragoste

Numai viața mea va muri pentru mine-ntr-adevar
cândva.

Numai iarba știe gustul pământului.
Numai sângelui meu îi e dor, într-adevăr,
de inima mea, când o părăsește.
Aerul e înalt, tu ești înaltă,
Tristețea mea e înaltă.
Vine o vreme când mor caii.
Vine o vreme când se-nvechesc mașinile.
Vine o vreme când plouă rece
Și toate femeile poartă capul tău
Și rochiile tale.
Vine și o pasăre mare, albă,
care ouă luna pe cer.

Sad Love Song

Only my life will truly die for me
sometime.
Only grass knows the earth's taste.
Whwn he leaves her, only my blood
truly pines for my heart.
The air is tall, you are tall,
my sadness too is tall.
And a time is coming whwn horses die
a time is coming when machinery grows old
a time is coming when it rains coldly
and all the women wear your face, your
dresses.
And a great white bird is coming
and lays the moon on the sky.

Belgradul în cinci prieteni

Plâng în fața cifrei cinci
cina cea de taină fără șase
Unde sunteți voi cei care sunteți
iară voi cei care nu mai sunteți
unde sunteți?
Rupeți deci cuvântul, este trupul meu
Sânge poate va și curge din silabă
Pentru voi face vin din viață
Și blândete dintr-un trup barbar.
Mă sărută cine mă sărută.
Eu rămân cu voi cei unsprezece
Suntem cinci de față, șase au plecat
cina cea de taină plânge-n fața cifrei cinci
Se întemeiază astăzi pierderea,
durerea, plecarea.

- "Din școala de război a vieții: Ceea ce nu mă ucide mă face mai puternic!" (Fr. Nietzsche)
- "De-abia surplusul de forță e dovada forței." (Fr. Nietzsche)
- "Războiul este marea înțelepciune a tuturor spiritelor devenite prea interiorizate, prea profunde" (Fr. Nietzsche)

Tărâmul misterelor

Cine și-a închipuit că Egiptul faraonilor și-a dezvăluit toate marile secrete se înșeală amarnic. Milenara civilizație de pe Nil rămâne în continuare învăluită în mister, permițându-ne să ridicăm doar colțuri ale vălului ce-i acoperă secretele, căci, iată, după 3200 de ani și nenumărate eșecuri, este descoperit mausoleul celor 120 de copii ai faraonului Ramses al II-lea.

Zăcea sub câțiva metri de pământ, acolo, în Valea Regilor, lângă Luxor, în locul pe care faraonii ce au trăit între 1600 și 1000 î.Hr. îl aleseseră pentru a-și petrece eternitatea. Fusese descoperit de cel puțin patru ori mai înainte, fara ca cineva să-i bănuiască importanța; primii care l-au descoperit au fost jefuitorii de morminte, ce au fost executați pentru sacrilegiul lor în 1150 î.Hr., așa cum se poate citi într-un papyrus păstrat la Muzeul Egiptului de la Torino. În era noastră mai mulți căutători de morminte l-au descoperit, dar nu i-a prea interesat datorită dezordinii din mormânt.

Mormântul nr. 5, cum a fost numit de către Carter (descoperitorul mormântului lui Tutankamon), este cel mai mare mausoleu din Valea Regilor și probabil din întregul Egipt, constituind un izvor de informații asupra vieții cotidiene din Egiptul lui Ramses cel Mare. Potrivit cercetărilor mausoleul este alcătuit dintr-o sală de intrare, numeroase coridoare și cel puțin 67 de camere și este împodobit cu numeroase statui. Acest mausoleu reprezintă mormântul celor 120 de fii ai lui Ramses al II-lea, faraonul mort în 1213 î.Hr., la vârsta de 92 de ani; stăpânise Egiptul 64 de ani, ca unul dintre cei mai puternici faraoni pe care i-a cunoscut istoria. Imperiul său se întindea din Libia până în Valea Tigrului și a Eufratului și din Turcia de astăzi până în Sudan; a fost deificat, ca de altfel toți faraonii, și privit ca mijlocitor între zei și oameni; a purtat numeroase războaie cu hitiții și a construit mult în regat; în timpul domniei sale agricultura s-a dezvoltat spectaculos pe întreg teritoriul regatului.

Potrivit tradiției, Ramses II a fost faraonul în timpul căruia a avut loc Exodul iudeilor, iar Biblia spune că una din pedepsele lui Dumnezeu asupra Egiptului a fost uciderea tuturor primilor născuți, inclusiv pe Amon-Herkhepeshef, cel mai mare dintre fiii săi.

Inscripțiile din mausoleu, descifrate până acum, spun că Amon a fost îngropat în acest mormânt. Dar Ramses II a avut între

numeroasele sale soții - între care, potrivit tradiției faraonice se numărau și surorile și fiicele mai mari - mulți fii. Mormântul este alcătuit din peste 100 de camere mortuare la cele două nivele. În aceste camere se odihnesc toți copiii lui Ramses II.

Inscripțiile de pe ziduri spun că înaintea descoperitorilor din zilele noastre au mai trecut pe acolo romanii, grecii, arabii, soldații lui Napoleon. De altfel, marele împărat a fost cel care a deschis seria săpăturilor în Valea Regilor, unde mai târziu a fost descoperit singurul mormânt intact, al lui Tutankamon. Împreună cu fii săi a fost găsită și mumia marelui faraon. Bogăția tezaurului cu care au plecat fii faraonului în eternitate a depășit-o cu mult pe cea a lui Tutankamon. Egiptenii de azi îl numesc pe Ramses Al-Akbar, adică "Cel mai mare între cei mari", și nu este de mirare, căci între 1279 și 1212 î.Hr. (perioada domniei sale) ar fi putut alcătui o versiune antică a Guinness Book of Records, numai din faptele sale. A înălțat cele mai multe temple, obeliscuri și monumente, a avut cele mai multe soții (8, afară de concubinele oficiale) și a avut cei mai mulți copii: 120 (după alte surse 162), în comparație cu toți faraonii din istorie. Este faraonul cel mai des pomenit în afara Egiptului. În "Exod" este pur și simplu numit "Faraon", adică personalizarea regalității.

Ramses este o versiune greacă a unuia dintre numele faraonului User-Mast-Re "Privește lucrările mele, o tu cel mai divin, strălucitorule Ra și palește de deznădejde invidiei."

Dar iată că noua descoperire aduce în atenție un element novator în teoriile despre arhitectura Egiptului antic și anume asemănarea sa cu o "caracatiță" cu mumiile regale în chip de tentacule. Mumiile sunt așezate în sarcofage

masive de piatră, dispuse radial și înconjurare de lucruri socotite "fără valoare" de jefuitorii antici. Pe zidurile din jur se văd picturi care pe alocuri păstrează o uluitoare prospețime.

Scenele pictate reflectă credința că faraonii sunt semizei pe timpul vieții, iar viața nu este decât o oprire în calea lor spre deplina deificare. Mormântul lui Amon, fiul cel mare al lui Ramses are o importanță deosebită pentru specialiștii în religii. În documentele egiptene găsite nu există nici o mențiune cu privire la tulburările produse de mișcările sclavilor evrei consemnate în "Exod" ori la plagile abătute de Dumnezeu asupra Egiptului (între care și moartea primului născut). Asta înseamnă că aceste documente infirmă unul din episoadele biblice.

Cea mai faimoasă soție a lui Ramses, poate mai faimoasă decât soțul ei, a fost Nefertiti din neamul hitiților. Iată încă un exemplu de căsătorie politică în istorie.

Într-o epocă în care speranța de viață nu depășea 40 de ani, Ramses le-a părut supușilor săi nemuritor. Dar în cele din urmă, la 92 de ani, a plecat să-și întâlnească strămoșii și urmașii în marea necropolă regală.

Întorși din această călătorie în timp ne putem întreba: oare faraonii vor să le pătrundem secretele? Cum se spune în "Cartea Morților", lui Ramses i s-au pus cele de trebuință pentru lumea de dincolo: vin, mobile, papirusuri, picturi, bijuterii și arca regală. La urma urmelor ei și-au durat casele pentru lumea veșniciei, cu convingerea că vor fi departe de lumea din care au plecat, departe de zburciunile și neliniștile ei.

Tufan Cristian X A

În vizită la clubul elevilor

Interviu cu domnul director Marian Frangulea

R: Ce eforturi ați făcut în calitate de director pentru a menține Clubul elevilor din Mizil?

M.F.: Strategia de menținere și relansare a activităților din Clubul copiilor constituie în fapt suma unor principii și direcții de acțiune, autorii ei fiind membrii colectivului de cadre didactice care activează în această instituție.

Eforturile noastre s-au îndreptat către diversificarea tipurilor de activități extrașcolare și îmbogățirea conținutului acestora (informatică, karting, pictură, teatru, muzică), precum și în identificarea de soluții, căi și posibilități menite să amelioreze și să dezvolte baza didactico-materială din cercuri și ateliere.

Aplicarea principiilor "ușilor deschise", a "omului potrivit la locul potrivit" și "niciodată singur, ci mereu împreună" au avut drept consecințe pozitive atragerea unui număr însemnat de copii la activitățile zilnice din club, perfecționarea profesională continuă a profesorilor îndrumători și colaborarea rodnică a instituției noastre cu factorii ai comunității locale (școli, Casa de cultură, Primărie etc.).

R: Ce satisfacții v-a adus munca cu elevii la cercul de desen?

M.F.: Satisfacțiile pe care le-am trăit s-au datorat legăturii afective pe care am avut-o din totdeauna cu elevii mei, dar mai ales talentului, creativității, imaginației și perseverenței lor. Prestațiile artistico-plastice ale multora dintre ei au fost apreciate în mod deosebit de juriile expozițiilor locale și județene prin acordarea de premii și mențiuni și au reprezentat pentru mine ca preparator, tot atâtea bucurii cât au reprezentat și pentru ei ca autori de lucrări.

R: Ce propuneri aveți pentru ca activitatea la Clubul copiilor să se desfășoare în condiții mai bune?

M.F.: Clubul copiilor și elevilor a dispus și dispune și în prezent de o echipă de adevărați profesioniști, mă refer în mod direct la conducătorii de cercuri, și totodată la materialul uman de bună calitate, mai exact spus la copii valoroși. Ceea ce ne lipsește însă este: banul. Austeritatea bugetului învățământului din acest an afectează unele activități (informatică,

electrotehnică, karting), diminuând eficiența obiectivelor educaționale pe care ni le-am propus. Tentativele noastre de rezolvare parțială a problemei financiare au vizat descoperirea unor posibili parteneri care să ne ofere sprijinul material necesar prin sponsorizări sau donații. Se pare însă că acest lucru nu este posibil deocamdată, dat fiind climatul economic și financiar precar în care se zbat mai toți agenții economici și comerciali pe raza localității noastre.

R: De-a lungul activității dumneavoastră ați descoperit tinere talente?

M.F.: Pe două dintre ele, foarte frumoase, foarte sensibile și extrem de talentate le am chiar în fața mea, sunt realizatoarele acestui interviu. Disponibilitățile voastre artistice le-ați probat în perioada celor șase ani pe care i-am petrecut împreună în cercul de pictură, iar lucrările voastre se mai află și acum expuse în încăperile clubului. Dacă ar fia să fac o inventariere, o listare a talentelor pe care le-am prelucrat în cei 25 de ani de catedră mi-e teamă de omisiuni, așa că mă voi rezuma să afirm că cel puțin 2 sau 3 elevi din clasele liceului vostru au frecventat cursurile cercului de artă plastică.

R: În afară de activitatea la club ce preocupări "tainice" mai aveți?

M.F.: Credeți ca filozofia, muzica și sportul pot fi preocupări "tainice"?

P.S. la interviu: Mulțumesc sincer în numele colegilor din clubul copiilor și elevilor Mizil, personalului didactic și conducerea Liceului Teoretic Grigore Tocilescu pentru susținerea permanentă a activităților noastre și pentru participarea la acțiunile cultural-artistice organizate în acest an de învățământ.

Realizat de Anca Frâncu
și Oana Zamfir

